

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

Informationsnummer

Indhold

Side

I Meddelelser

Domstolen

DOMSTOLEN

2003/C 171/01

Domstolens dom (Femte Afdeling) af 22. maj 2003 i sag C-462/99, Connect Austria Gesellschaft für Telekommunikation GmbH mod Telekom-Control-Kommission (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Verwaltungsgerichtshof) (»Telekommunikation — mobilkommunikationstjenester — artikel 5a, stk. 3, i direktiv 90/387/EØF — sag anlagt til prøvelse af en afgørelse fra det nationale myndighedsorgan ved en uafhængig myndighed — artikel 82 EF og artikel 86, stk. 1, EF — artikel 2, stk. 3 og 4, i direktiv 96/2/EF — artikel 9, stk. 2, og artikel 11, stk. 2, i direktiv 97/13/EF — tildeling til en offentlig virksomhed med en dominerende stilling, som allerede er indehaver af en licens til levering af digitale mobilkommunikationstjenester baseret på GSM 900-standarden, af yderligere frekvenser inden for det frekvensområde, der er reserveret for DCS-1800-standarden, uden at der opkræves en særskilt afgift herfor«)

1

2003/C 171/02

Domstolens dom (Femte Afdeling) af 22. maj 2003 i sag C-355/00, Freskot AE mod Elliniko Dimosio (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Dioikitiko Protodikeio Thessalonikis (Den Helleniske Republik)) (»Fælles landbrugspolitik — frie varebevægelser — fri udveksling af tjenesteydelser — statsstøtte — særligt bidrag til fordel for et landbrugsforsikringsorgan«)

2

2003/C 171/03	Domstolens dom af 20. maj 2003 i de forenede sager C-465/00, C-138/01 og C-139/01, Rechnungshof (sag C-465/00) mod Österreichischer Rundfunk m.fl. og Christa Neukomm (sag C-138/01), og Joseph Lauermaun (sag C-139/01) mod Österreichischer Rundfunk (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Verfassungsgerichtshof og Oberster Gerichtshof) (»Beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger — direktiv 95/46/EF — beskyttelse af privatlivets fred — offentliggørelse af oplysninger om indkomstforholdene for ansatte i institutioner, der er undergivet Rechnungshofs revision«)	3
2003/C 171/04	Domstolens dom af 20. maj 2003 i sag C-469/00, Ravil SARL mod Bellon import SARL, Biraghi SpA (anmodning om præjudiciel afgørelse fra cour de cassation) (»Beskyttede oprindelsesbetegnelser — forordning (EØF) nr. 2081/92 — forordning (EF) nr. 1107/96 — friskrevet »Grana Padano« — varespecifikation — konvention mellem to medlemsstater — betingelse om rivning og emballering af ost i produktionsområdet — artikel 29 EF og 30 EF — begrundelse — muligheden for at gøre betingelsen gældende over for tredjemand — retssikkerhed — offentliggørelse«)	4
2003/C 171/05	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 22. maj 2003 i sag C-18/01, Arkkitehtuuritoimisto Riitta Korhonen Oy m.fl. mod Varkauden Taitotalo Oy (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Kilpailuneuvosto) (»Direktiv 92/50/EØF — offentlige tjenesteydelsesaftaler — begrebet »ordregivende myndighed« — offentligretligt organ — selskab oprettet af en lokal myndighed med henblik på at fremme udviklingen af erhvervs- eller forretningsmæssige aktiviteter i lokalområdet«)	5
2003/C 171/06	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 22. maj 2003 i sag C-103/01, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Forbundsrepublikken Tyskland (»Traktatbrud — direktiv 89/686/EØF — anvendelsesområde — undtagelser — personlige værnemidler, der er udformet og fremstillet specielt til de væbnede styrker eller til ordensmyndighederne«)	5
2003/C 171/07	Domstolens dom af 20. maj 2003 i sag C-108/01, Consorzio del Prosciutto di Parma, Salumificio S. Rita SpA mod Asda Stores Ltd, Hygrade Foods Ltd (anmodning om præjudiciel afgørelse fra House of Lords) (»Beskyttede oprindelsesbetegnelser — forordning (EØF) nr. 2081/92 — forordning (EF) nr. 1107/96 — »Prosciutto di Parma« — varespecifikation — betingelse om udskæring i skiver og emballering af skinke i produktionsområdet — artikel 29 EF og 30 EF — begrundelse — mulighed for at gøre betingelsen gældende overfor tredjemand — retssikkerhed — offentliggørelse«)	6
2003/C 171/08	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 22. maj 2003 i sag C-393/01, Den Franske Republik mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (»Landbrug — veterinærpoliti — hasteforanstaltninger mod bovin spongiform encephalopati — »kogalskab« — beslutning om ophævelse af embargoen mod kvægprodukter fra Portugal«)	7
2003/C 171/09	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 22. maj 2003 i sag C-441/01, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Nederlandene (»Traktatbrud — direktiv 89/391/EØF — foranstaltninger til forbedring af arbejdstagernes sikkerhed og sundhed under arbejdet — artikel 7, stk. 3«)	7

Informationsnummer	Indhold (fortsat)	Side
2003/C 171/10	Domstolens dom (Første Afdeling) af 22. maj 2003 i sag C-56/02, IHW Rebmann GmbH mod Hauptzollamt Weiden (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesfinanzhof) (»Frie varebevægelser — samhandel med tredjelande — returvareordning — artikel 187 i forordning (EØF) nr. 2913/92 — genindførsel af forædlingsprodukter, der oprindeligt var blevet genudført efter en procedure for aktiv forædling — fastsættelse af det efter lovgivningen skyldige importafgiftsbeløb — bevisbyrde for, hvilken del af værdien der skyldes den aktive forædling af de genindførte produkter«)	8
2003/C 171/11	Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 22. maj 2003 i sag C-335/02, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Storhertugdømmet Luxembourg (»Traktatbrud — ufuldstændig gennemførelse af direktiv 89/391/EØF — arbejdstagernes sikkerhed og sundhed«)	8
2003/C 171/12	Domstolens kendelse (Fjerde Afdeling) af 26. marts 2003 i sag C-170/01 P, Compañia Internacional de Pesca y Derivados SA (Inpesca) mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Appel — annulationssøgsmål — erstatningssøgsmål — bekræftende retsakt — ingen væsentlige nye faktiske omstændigheder — afvisning — åbenbart, at appellen skal forkastes)	9
2003/C 171/13	Sag C-155/03: Sag anlagt den 3. april 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Franske Republik	9
2003/C 171/14	Sag C-175/03: Sag anlagt den 14. april 2003 af Den Helleniske Republik mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	9
2003/C 171/15	Sag C-187/03 P: Appel iværksat den 25. april 2003 af Zissis Drouvis til prøvelse af dom afsagt den 26. februar 2003 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Fjerde Afdeling) i sag T-184/00, Zissis Drouvis mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, støttet af Rådet	10
2003/C 171/16	Sag C-196/03 P: Appel iværksat den 3. maj 2003 af Arnaldo Lucaccioni til prøvelse af dom afsagt den 26. februar 2003 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans i sag T-164/01, Arnaldo Lucaccioni mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	11
2003/C 171/17	Sag C-197/03: Sag anlagt den 12. maj 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik	12
2003/C 171/18	Sag C-202/03: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 24. april 2003 af Tribunale amministrativo regionale per la Lombardia — Afdelingen i Brescia — i sagen Società DAC SpA mod Azienda Ospedaliera »Spedali Civili« di Brescia, intervenient: Pellegrini SpA	13
2003/C 171/19	Sag C-209/03: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 12. februar 2003 af High Court of Justice (England and Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) i sagen The Queen ex parte Dany Bidar mod 1) London Borough of Ealing 2) Secretary of State for Education	13

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2003/C 171/20	Sag C-210/03: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 17. april 2003 af High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) i sagen The Queen ex parte 1) Swedish Match AB 2) Swedish Match UK Ltd mod Secretary of State for Health	14
2003/C 171/21	Sag C-215/03: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 12. maj 2003 af Rechtbank Haag i sagen S. Oulane mod Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie	15
2003/C 171/22	Sag C-221/03: Sag anlagt den 22. maj 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Belgien	16
2003/C 171/23	Sag C-222/03 P: Appel iværksat den 22. maj 2003 af Associazione Produttori Olivicoli Laziali (A.P.O.L.) og Associazione Italiana Produttori Olivicoli (A.I.P.O.) til prøvelse af dom afsagt den 6. marts 2003 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Anden Afdeling) i de forenede sager T-61/00 og T-62/00, Associazione Produttori Olivicoli Laziali (APOL) og Associazione Italiana Produttori Olivicoli (AIPO) mod Kommissionen	17
2003/C 171/24	Sag C-225/03: Sag anlagt den 22. maj 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Franske Republik	17
2003/C 171/25	Sag C-227/03: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved beslutning truffet den 21. maj 2003 af Rechtbank Amsterdam i sagen A.J. van Pommeren-Bourgon diën mod Raad van Bestuur van de Sociale verzekeringsbank	18
2003/C 171/26	Sag C-228/03: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 23. maj 2003 af Korkein Oikeus i sagen The Gillette Company og Gillette Group Finland Oy mod LA-Laboratories Ltd Oy	18
2003/C 171/27	Sag C-235/03: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 5. maj 2003 af Juzgado de 1ª Instancia nr. 35, Barcelona, i sagen QDQ MEDIA SA mod Alejandro Omedas Lecha	19
2003/C 171/28	Sag C-241/03: Sag anlagt den 5. juni 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Nederlandene	19
2003/C 171/29	Sag C-243/03: Sag anlagt den 6. juni 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Franske Republik	19
2003/C 171/30	Sag C-244/03: Sag anlagt den 10. juni 2003 af Den Franske Republik mod Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union	20

RETEN I FØRSTE INSTANS

2003/C 171/31	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 26. februar 2003 i sag T-184/00, Zissis Christou Drouvis mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Tjenestemænd — pension — justeringskoefficient — lovligheden af vedtægtens artikel 82, stk. 1, andet afsnit — ligebehandlingsprincippet — princippet om arbejdskraftens frie bevægelighed og om retten til frit at etablere sig på Fællesskabets område)	22
2003/C 171/32	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 7. maj 2003 i sag T-23/01, Eugène Émile Marie Kimman mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Tjenestemænd — årlig ferie — tjeneste i et tredjeland — ulovlighedsindsigelse)	22
2003/C 171/33	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 20. maj 2003 i sag T-80/01, Barbara Diehl-Leistner mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Tjenestemænd — almindelig udvælgelsesprøve — mundtlig prøve — ikke-optagelse på reservelisten — udvælgelseskomitémedlemmernes sprogkunderskaber — ligebehandling)	22
2003/C 171/34	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 8. maj 2003 i sag T-82/01, VOF Josanne m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Indlandsskibsfart — kapacitet i Fællesskabets indlandsflåder — betingelser for idriftsættelse af nye fartøjer («gammelt for nyt»-reglen) — udelukkelse)	23
2003/C 171/35	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 10. april 2003 i sag T-186/01, Nicole Robert mod Europa-Parlamentet (Tjenestemænd — søgsmål — frister — afvisning) .	23
2003/C 171/36	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 22. maj 2003 i sag T-249/01, Marc Boixader Rivas mod Europa-Parlamentet (Tjenestemænd — udvælgelsesprøve — meddelelse om udvælgelsesprøve — adgangsbetingelser — eksamensbevis som licenciatura eller tilsvarende uddannelse — uddannelse som Ingeniero Técnico — kendskab til et andet officielt sprog — bevis — annulationssøgsmål — udvælgelseskomitéens afgørelse — ugyldighedsindsigelse mod meddelelsen om udvælgelsesprøve)	23
2003/C 171/37	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 7. maj 2003 i sag T-278/01, Eric den Hamer mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Tjenestemænd — bedømmelsesrapport — annulationssøgsmål — erstatningssøgsmål)	24
2003/C 171/38	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 7. maj 2003 i sag T-327/01, Luciano Lavagnoli mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Tjenestemænd — forsinket udarbejdelse af bedømmelsesrapport — erstatningssøgsmål)	24
2003/C 171/39	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 20. maj 2003 i sag T-179/02, Jan Pflugradt mod Den Europæiske Centralbank (Den Europæiske Centralbanks personale — bedømmelsesrapport — annulationssøgsmål)	24

Informationsnummer	Indhold (fortsat)	Side
2003/C 171/40	Kendelse afsagt af Retten i Første Instans den 3. april 2003 i sag T-18/02, Anita Jannice Österholm mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Tjenestemænd — erstatningssøgsmål — afvisning)	25
2003/C 171/41	Kendelse afsagt af Retten i Første Instans den 8. april 2003 i sag T-91/02, Klausner Nordic Timber GmbH & Co. KG mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Annulationssøgsmål — sagens genstand bortfaldet — uforment at træffe afgørelse i sagen)	25
2003/C 171/42	Kendelse afsagt af Retten i Første Instans den 27. marts 2003 i sag T-163/02, Montan Gesellschaft Voss mbH Stahlhandel m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Annulationssøgsmål — uforment at træffe afgørelse — erstatningssøgsmål — formaliteten — formalitetsindsigelse henskudt til afgørelse i forbindelse med sagens realitet)	25
2003/C 171/43	Kendelse afsagt af Retten i Første Instans den 21. marts 2003 i sag T-167/02, Établissements Toulorge mod Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union (Annulationssøgsmål — fysiske eller juridiske personer — retsakter, der berører dem umiddelbart og individuelt — direktiv 2002/2/EF — afvisning — erstatningssøgsmål)	26
2003/C 171/44	Kendelse afsagt af Retten i Første Instans den 31. marts 2003 i sag T-226/02, André Hecq mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Tjenestemænd — annulationssøgsmål — retsakt der udgør et klagepunkt — afvisning)	26
2003/C 171/45	Kendelse afsagt af Retten i Første Instans den 31. marts 2003 i sag T-227/02, André Hecq mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Annulationssøgsmål — frist — afvisning)	27
2003/C 171/46	Kendelse afsagt af Retten i Første Instans den 3. april 2003 i sag T-258/02, Hendrikus Boukes mod Europa-Parlamentet (Tjenestemænd — annulationssøgsmål — sagens genstand bortfaldet — afgørelse uforment)	27
2003/C 171/47	Kendelse afsagt af Retten i Første Instans den 11. april 2003 i sag T-392/02 R, Solvay Pharmaceuticals BV mod Rådet for Den Europæiske Union (Særlige rettergangsformer — direktiv 70/524/EØF — tilbagekaldelse af godkendelse af et tilsætningsstof til foderstoffer — forordning (EF) nr. 1756/2002 — begæring om udsættelse af gennemførelsen — formaliteten — fumus boni juris — uopsættelighed — interesseafvejning)	28
2003/C 171/48	Kendelse afsagt af Retten i Første Instans den 27. marts 2003 i sag T-398/02 R, Linea GIG Srl mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Sag om foreløbige forholdsregler — konkurrence — betaling af bøde — bankgaranti — uopsættelighed — helt særlige omstændigheder — interesseafvejning)	28
2003/C 171/49	Kendelse afsagt af Retten i Første Instans den 28. april 2003 i sag T-15/03, José Luis Zuazaga Meabe mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) (EF-varemærker — annulation — frist — åbenbart, at sagen skal afvises)	28

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2003/C 171/50	Sag T-108/03: Sag anlagt den 24. marts 2003 af Elisabeth von Pezold mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	29
2003/C 171/51	Sag T-120/03: Sag anlagt den 10. april 2003 af Synopharm GmbH & Co. KG mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)	29
2003/C 171/52	Sag T-122/03: Sag anlagt den 14. april 2003 af AGA AB mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	30
2003/C 171/53	Sag T-123/03: Sag anlagt den 10. april 2003 af Pfizer Limited mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	31
2003/C 171/54	Sag T-128/03: Sag anlagt den 18. april 2003 af SUCCESS MARKETING Unternehmensberatungsgesellschaft m.b.H mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)	31
2003/C 171/55	Sag T-133/03: Sag anlagt den 18. april 2003 af Shering-Plough Ltd. mod Kommission for De Europæiske Fællesskaber og Det Europæiske Agentur for Lægemiddelvurdering (EMA)	32
2003/C 171/56	Sag T-141/03: Sag anlagt den 14. april 2003 af Sniace, S.A. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	32
2003/C 171/57	Sag T-144/03: Sag anlagt den 28. april 2003 af Nadine Schmitt mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	33
2003/C 171/58	Sag T-146/03: Sag anlagt den 15. april 2003 af Asociación de Empresarios de Estaciones de Servicio de la Comunidad de Madrid og la Federación Catalana de Estaciones de Servicio mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	34
2003/C 171/59	Sag T-147/03: Sag anlagt den 30. april 2003 af Devinlec Developpement Innovation Leclerc mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)	35
2003/C 171/60	Sag T-153/03: Sag anlagt den 18. april 2003 af Inex N.V. mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)	36
2003/C 171/61	Sag T-155/03: Sag anlagt den 24. april 2003 af Michael Cwik mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	36
2003/C 171/62	Sag T-156/03: Sag anlagt den 30. april 2003 af Orlando Pérez-Díaz mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	37

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
2003/C 171/63	Sag T-161/03: Sag anlagt den 5. maj 2003 af Cascades SA mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	37
2003/C 171/64	Sag T-162/03: Sag anlagt den 30. april 2003 af Pascal Millot mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	38
2003/C 171/65	Sag T-169/03: Sag anlagt den 12. maj 2003 af Sergio Rossi S.p.A. mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)	38
2003/C 171/66	Sag T-170/03: Sag anlagt den 14. maj 2003 af British American Tobacco (Investments) Limited mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	39
2003/C 171/67	Sag T-171/03: Sag anlagt den 19. maj 2003 af New Look Limited mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)	40
2003/C 171/68	Sag T-173/03: Sag anlagt den 19. maj 2003 af Anne Geddes mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)	40
2003/C 171/69	Sag T-180/03: Sag anlagt den 21. maj 2003 af Auna Operadores de Telecomunicaciones, S.A., Retecal Sociedad Operadora de Telecomunicaciones de Castilla y León, S.A., Euskaltel, S.A., Telecable de Asturias, S.A. (selskab, der er stiftet efter fusionen af Telecable de Avilés, S.A., Telecable de Oviedo, S.A. og Telecable de Gijón, S.A.), R. Cable y Telecomunicaciones Galicia, S.A. og Tenaria, S.A. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	41
2003/C 171/70	Slettelse af sag T-253/01	42
2003/C 171/71	Slettelse af sag T-24/03	42

II *Forberedende retsakter*

.....

III *Oplysninger*

2003/C 171/72	Domstolens seneste offentliggørelse i <i>Den Europæiske Unions Tidende</i> EUT C 158 af 5.7.2003	43
---------------	---	----

I

(Meddelelser)

DOMSTOLEN

DOMSTOLEN

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 22. maj 2003

i sag C-462/99, Connect Austria Gesellschaft für Telekommunikation GmbH mod Telekom-Control-Kommission (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Verwaltungsgerichtshof) ⁽¹⁾

(»Telekommunikation — mobilkommunikationstjenester — artikel 5a, stk. 3, i direktiv 90/387/EØF — sag anlagt til prøvelse af en afgørelse fra det nationale myndighedsorgan ved en uafhængig myndighed — artikel 82 EF og artikel 86, stk. 1, EF — artikel 2, stk. 3 og 4, i direktiv 96/2/EF — artikel 9, stk. 2, og artikel 11, stk. 2, i direktiv 97/13/EF — tildeling til en offentlig virksomhed med en dominerende stilling, som allerede er indehaver af en licens til levering af digitale mobilkommunikationstjenester baseret på GSM 900-standarden, af yderligere frekvenser inden for det frekvensområde, der er reserveret for DCS-1800-standarden, uden at der opkræves en særskilt afgift herfor«)

(2003/C 171/01)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-462/99, angående en anmodning, som Verwaltungsgerichtshof (Østrig) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Connect Austria Gesellschaft für Telekommunikation GmbH mod Telekom-Control-Kommission, procesdeltager: Mobilkom Austria AG, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 5a, stk. 3, i Rådets direktiv 90/387/EØF af 28. juni 1990 om oprettelse af det indre marked for teletjenester ved gennemførelse af tilrådighedsstillelse af åbne net ONP (Open Network Provision — tilrådighedsstillelse af åbne net) (EFT L 192 s. 1), som ændret ved Europa-Parlamentets og

Rådets direktiv 97/51/EF af 6. oktober 1997 (EFT L 295 s. 23), af artikel 2, stk. 3 og 4, i Kommissionens direktiv 96/2/EF af 16. januar 1996 om ændring af direktiv 90/388/EØF for så vidt angår mobil- og personkommunikation (EFT L 20 s. 59), af artikel 9, stk. 2, og artikel 11, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets Direktiv 97/13/EF af 10. april 1997 om ensartede principper for generelle tilladelser og individuelle tilladelser for teletjenester (EFT L 117 s. 15), samt af artikel 82 EF og artikel 86, stk. 1, EF, har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af D.A.O. Edward som fungerende formand for Femte Afdeling og dommerne A. La Pergola (refererende dommer) og P. Jann; generaladvokat: L.A. Geelhoed; justitssekretær: ekspeditionssekretær H.A. Rühl, den 22. maj 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Kravet om en fortolkning af national ret, der er i overensstemmelse med Rådets direktiv 90/387/EØF af 28. juni 1990 om oprettelse af det indre marked for teletjenester ved gennemførelse af tilrådighedsstillelse af åbne net ONP (Open Network Provision — tilrådighedsstillelse af åbne net), som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/51/EF af 6. oktober 1997, og kravet om en effektiv beskyttelse af borgernes rettigheder indebærer, at de nationale retsinstanser efterprøver, om de relevante bestemmelser i national ret giver borgerne en klageadgang hvad angår afgørelser truffet af den nationale tilsynsmyndighed, der opfylder kriterierne i artikel 5a, stk. 3, i direktiv 90/387, som ændret ved direktiv 97/51. Hvis en anvendelse af national ret i overensstemmelse med nævnte direktivs artikel 5a, stk. 3, ikke er mulig, er en national domstol, der opfylder disse krav, og som ville være kompetent til at behandle sager om afgørelser truffet af den nationale tilsynsmyndighed, hvis den ikke havde været hindret heri som følge af en bestemmelse i national ret, der udtrykkeligt udelukker dens kompetence, så som den i hovedsagen omhandlede bestemmelse, forpligtet til at undlade at anvende denne bestemmelse.

- 2) Artikel 82 EF og artikel 86, stk. 1, EF er principielt til hinder for en national lovgivning som den i hovedsagen omhandlede, hvorefter der kan tildeles yderligere frekvenser inden for frekvensområder, som er reserveret til DCS 1800-standarden, til en offentlig virksomhed med en dominerende stilling, der allerede er indehaver af en licens til levering af digitale mobilkommunikationstjenester baseret på GSM 900-standarden, uden at der opkræves en særskilt afgift herfor, mens en ny operatør på det omhandlede marked har måttet betale en afgift for erhvervelse af en licens til levering af digitale mobilkommunikationstjenester baseret på DCS 1800-standarden. De nævnte bestemmelser er imidlertid ikke til hinder for en sådan national lovgivning, hvis den afgift for GSM 900-licensen, der er opkrævet hos den offentlige virksomhed med en dominerende stilling, og som uden yderligere betaling omfatter den senere tildeling af yderligere frekvenser inden for frekvensområder, som er reserveret til DCS 1800-standarden, i økonomisk henseende svarer til den afgift, der er pålagt den konkurrent, som er blevet tildelt DCS 1800-licensen.
- 3) Artikel 2, stk. 3 og 4, i Kommissionens direktiv 96/2/EF af 16. januar 1996 om ændring af direktiv 90/388/EØF for så vidt angår mobil- og personkommunikation er principielt til hinder for en national lovgivning som den i hovedsagen omhandlede, hvorefter der kan tildeles yderligere frekvenser inden for frekvensområder, som er reserveret til DCS 1800-standarden, til en offentlig virksomhed med en dominerende stilling, der allerede er indehaver af en licens til levering af digitale mobilkommunikationstjenester baseret på GSM 900-standarden, uden at der opkræves en særskilt afgift herfor, mens en ny operatør på det omhandlede marked har måttet betale en afgift for erhvervelse af en licens til levering af digitale mobilkommunikationstjenester baseret på DCS 1800-standarden. Den nævnte bestemmelse er imidlertid ikke til hinder for en sådan national lovgivning, hvis den afgift for GSM 900-licensen, der er opkrævet hos den offentlige virksomhed med en dominerende stilling, og som uden yderligere betaling omfatter den senere tildeling af yderligere frekvenser inden for frekvensområder, som er reserveret til DCS 1800-standarden, i økonomisk henseende svarer til den afgift, der er pålagt den konkurrent, som er blevet tildelt DCS 1800-licensen.
- 4) Artikel 2, stk. 3 og 4, i direktiv 96/2 er ikke til hinder for en national lovgivning som den i hovedsagen omhandlede, som gør det muligt, når der er forløbet en periode på mindst tre år fra tildelingen af licensen til levering af digitale mobilkommunikationstjenester baseret på DCS 1800-standarden i 1997, at tildele begrænsede yderligere frekvensblokke inden for det frekvensområde, der er reserveret for DCS 1800-standarden, til operatører, der allerede er indehavere af en licens til levering af digitale mobilkommunikationstjenester baseret på GSM 900-standarden, herunder til en offentlig virksomhed med en dominerende stilling. Denne bestemmelse er heller ikke til hinder for en national lovgivning, som den i hovedsagen omhandlede, som muliggør denne tildeling inden udløbet af den nævnte periode, når det godtgøres, at disse operatørers kapacitet til at betjene flere kunder er udnyttet fuldt ved anvendelse alle økonomisk forsvarlige tekniske muligheder.
- 5) Forbuddet mod forskelsbehandling, der er fastsat i artikel 9, stk. 2, og artikel 11, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets Direktiv 97/13/EF af 10. april 1997 om ensartede principper for generelle tilladelser og individuelle tilladelser for teletjenester, er ikke til hinder for en national lovgivning som den i hovedsagen omhandlede, hvorefter der kan tildeles yderligere frekvenser inden for frekvensområder, som er reserveret til DCS 1800-standarden, til operatører, der allerede er indehavere af en licens til levering af digitale mobilkommunikationstjenester baseret på GSM 900-standarden, uden at der opkræves en særskilt afgift herfor, selv om en afgift blev pålagt den operatør, som blev tildelt en licens til levering af digitale mobilkommunikationstjenester baseret på DCS 1800-standarden, såfremt den afgift der er opkrævet hos de eksisterende operatører for deres GSM 900-licens, og som uden yderligere betaling omfatter den senere tildeling af yderligere frekvenser inden for frekvensområder, som er reserveret til DCS 1800-standarden, i økonomisk henseende svarer til den afgift, der er pålagt den operatør, som er indehaver af DCS 1800-licensen.

(¹) EFT C 47 af 19.2.2000.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 22. maj 2003

i sag C-355/00, Freskot AE mod Elliniko Dimosio (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Dioikitiko Protodikeio Thessalonikis (Den Helleniske Republik)) (¹)

(»Fælles landbrugspolitik — frie varebevægelser — fri udveksling af tjenesteydelser — statsstøtte — særligt bidrag til fordel for et landbrugsforsikringsorgan«)

(2003/C 171/02)

(Processprog: græsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive trykt i Samling af Afgørelser)

I sag C-355/00, angående en anmodning, som Dioikitiko Protodikeio Thessalonikis (Den Helleniske Republik), i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag Freskot AE mod Elliniko Dimosio, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af EF-traktatens artikel 30 og 38 (efter ændring nu artikel 28 EF og 32 EF), EF-traktatens artikel 39 (nu artikel 33 EF), EF-traktatens artikel 40 og 59 (efter ændring nu artikel 34 EF og 49 EF), EF-traktatens artikel 60 (nu artikel 50 EF) og EF-traktatens artikel 92 (efter ændring nu artikel 87 EF), samt af Rådets første direktiv 73/239/EØF af 24. juli 1973 om

samordning af de administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om adgang til udøvelse af direkte forsikringsvirksomhed bortset fra livsforsikring (EFT L 228. s. 3), som ændret ved Rådets andet direktiv 88/357/EØF af 22. juni 1988 (EFT L 172, s. 1), har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden M. Wathelet og dommerne C.W.A. Timmermans (refererende dommer), D.A.O. Edward, P. Jann og S. von Bahr; generaladvokat: C. Stix-Hackl; justitssekretær: ekspeditionssekretær H.A. Rühl, den 22. maj 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) EF-traktatens bestemmelser vedrørende den fælles landbrugs-politik og Rådets Forordning (EØF) nr. 2777/75 af 29. oktober 1975 om den fælles markedsordning for fjerkrækød, som ændret ved Rådets forordning (EØF) nr. 1235/89 af 3. maj 1989 er ikke til hinder for en i en medlemsstat fastsat skattelignende afgift, såsom et særligt forsikringsbidrag, der rammer køb og salg af indenlandske landbrugsprodukter, der er omfattet af den fælles markedsordning for fjerkrækød, og hvis indtægt skal finansiere et offentligt organ ansvarlig for forebyggelsen og erstatning for skader på landbrugsbedrifter i denne medlemsstat som følge af naturkatastrofer.

Disse bestemmelser i EF-traktaten og forordning nr. 2777/75, som ændret ved forordning nr. 1235/89, er imidlertid til hinder for en sådan skattelignende afgift, når denne kan modvirke målsætningerne for den fælles ordning for det berørte marked, og navnlig hvis den faktisk udgør en hindring for samhandelen inden for Fællesskabet;

Det tilkommer den nationale ret at vurdere om bidraget faktisk har sådanne virkninger.

- 2) Fællesskabsretten vedrørende de frie varebevægelser, navnlig EF-traktatens artikel 9 og 12 (efter ændring nu artikel 23 EF og 25 EF), EF-traktatens artikel 16 (ophævet ved Amsterdam-traktaten) og EF-traktatens artikel 95 (efter ændring nu artikel 90 EF) er ikke til hinder for en skattelignende afgift som det bidrag, der er nævnt under punkt 1 i denne domskonklusion.
- 3) Ydelser, som dem der udføres af Organismos Ellenikon Georgikon Asfaliseon (ELGA) i henhold til den obligatoriske forsikring mod naturkatastrofer, er hverken omfattet af anvendelsesområdet for EF-traktatens artikel 59 (efter ændring nu artikel 49 EF) og EF-traktatens artikel 60 (nu artikel 50) eller anvendelsesområdet for Rådets første direktiv 73/239/EØF af 24. juli 1973 om samordning af de administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om adgang til udøvelse af direkte forsikringsvirksomhed bortset fra livsforsikring, som ændret ved Rådets andet direktiv 88/357/EØF af 22. juni 1988.

En sådan ordning som den obligatoriske forsikring kan imidlertid udgøre en hindring for den fri udveksling af tjenesteydelser i de pågældende traktatbestemmelseres forstand for forsikringsselskaber etableret i andre medlemsstater, der

ønsker at tilbyde tjenesteydelser vedrørende disse risici. Det påhviler den nationale ret at efterprøve, om denne ordning faktisk er begrundet i socialpolitiske formål og navnlig at undersøge om omfanget af dækningen i den obligatoriske forsikring er proportional med disse formål.

- 4) Begrebet »virksomhed« som omhandlet i EF-traktatens artikel 92 (efter ændring nu artikel 87 EF) omfatter ikke et organ som Organismos Ellenikon Georgikon Asfaliseon (ELGA) for så vidt angår dets virksomhed i henhold til ordningen om den obligatoriske forsikring mod naturkatastrofer.

(¹) EFT C 335 af 25.11.2000.

DOMSTOLENS DOM

af 20. maj 2003

i de forenede sager C-465/00, C-138/01 og C-139/01, Rechnungshof (sag C-465/00) mod Österreichischer Rundfunk m.fl. og Christa Neukomm (sag C-138/01), og Joseph Lauermaun (sag C-139/01) mod Österreichischer Rundfunk (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Verfassungsgerichtshof og Oberster Gerichtshof) (¹)

(»Beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger — direktiv 95/46/EF — beskyttelse af privatlivets fred — offentliggørelse af oplysninger om indkomstforholdene for ansatte i institutioner, der er undergivet Rechnungshofs revision«)

(2003/C 171/03)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive trykt i Samling af Afgørelser)

I de forenede sager C-465/00, C-138/01 og C-139/01, angående de tre anmodninger, som henholdsvis Verfassungsgerichtshof (sag C-465/00) og Oberster Gerichtshof (sag C-138/01 og C-139/01) (Østrig) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i de for nævnte retter verserende sager Rechnungshof (sag C-465/00) mod Österreichischer Rundfunk, Wirtschaftskammer Steiermark, Marktgemeinde Kaltenleutgeben, Land Niederösterreich, Österreichische Nationalbank, Stadt Wiener Neustadt, Austrian Airlines, Österreichische Luftverkehrs-AG, og Christa Neukomm (sag C-138/01), og Joseph Lauermaun (sag C-139/01) mod Österreichischer Rundfunk, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 281, s. 31), har Domstolen, sammensat af præsidenten, G.C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene J.-P. Puissochet, M. Wathelet (refererende dommer) og R. Schintgen samt dommerne C. Gulmann,

D.A.O. Edward, A. La Pergola, P. Jann, V. Skouris, F. Macken, N. Colneric, S. von Bahr, og J.N. Cunha Rodrigues); generaladvokat: A. Tizzano; justitssekretær: ekspeditionssekretær M.-F. Contet, den 20. maj 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Artikel 6, stk. 1, litra c), og artikel 7, litra c) og e), i Rådets direktiv 95/46 af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger er ikke til hinder for nationale bestemmelser som de i hovedsagerne omhandlede på betingelse af, at det godtgøres, at den omfattende offentliggørelse ikke blot af størrelsen af årlige indkomster over et bestemt niveau, som ansatte ved offentlige institutioner, der er underlagt Rechnungshofs revision, modtager, men også af navnene på modtagerne af disse indkomster, både er nødvendig og står i et rimeligt forhold til det formål om hensigtsmæssig forvaltning af offentlige midler, som varetages, hvilket det tilkommer de forelæggende retter at afgøre.
- 2) Artikel 6, stk. 1, litra c), og artikel 7, litra c) og e), i direktiv 95/46 er umiddelbart anvendelige i den forstand, at de for de nationale domstole kan påberåbes af private for at udelukke anvendelsen af regler i national ret, der er i strid med de pågældende bestemmelser.

(¹) EFT C 79 af 10.3.2001 og EFT C 173 af 16.6.2001.

DOMSTOLENS DOM

af 20. maj 2003

i sag C-469/00, Ravil SARL mod Bellon import SARL, Biraghi SpA (anmodning om præjudiciel afgørelse fra cour de cassation) (¹)

(»Beskyttede oprindelsesbetegnelser — forordning (EØF) nr. 2081/92 — forordning (EF) nr. 1107/96 — friskrevet »Grana Padano« — varespecifikation — konvention mellem to medlemsstater — betingelse om rivning og emballering af ost i produktionsområdet — artikel 29 EF og 30 EF — begrundelse — muligheden for at gøre betingelsen gældende over for tredjemand — retssikkerhed — offentliggørelse«)

(2003/C 171/04)

(Processprog: fransk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-469/00, angående en anmodning, som cour de cassation i medfør af EF-traktatens artikel 234 EF har indgivet

til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Ravil SARL mod Bellon import SARL, Biraghi SpA, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 29 EF, har Domstolen, sammensat af præsidenten, G.C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene J.-P. Puissochet, M. Wathelet, R. Schintgen og C.W.A. Timmermans samt dommerne C. Gulmann (refererende dommer), D.A.O. Edward, P. Jann, V. Skouris, F. Macken, N. Colneric, S. von Bahr og J.N. Cunha Rodrigues; generaladvokat: S. Alber; justitssekretær: ekspeditionssekretær M.-F. Contet, den 20. maj 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Hvad angår perioden forud for ikrafttrædelsen af Kommissionens forordning (EF) nr. 1107/96 af 12. juni 1996 om registrering af geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser efter proceduren i artikel 17 i Rådets forordning (EØF) nr. 2081/92, skal artikel 29 EF fortolkes således, at den ikke er til hinder for, at en konvention indgået mellem to medlemsstater A og B, såsom konventionen mellem Den Franske Republik og Den Italienske Republik om beskyttelse af oprindelsesbetegnelser, herkomstbenævnelser og betegnelser af visse produkter, der blev undertegnet i Rom den 28. april 1964, medfører, at en national lovgivning i medlemsstat B som den, der er omtalt af den forelæggende ret, finder anvendelse i medlemsstat A, hvorefter oprindelsesbetegnelsen for en ost, der er beskyttet i medlemsstat B, kun må anvendes ved salg af reven ost, såfremt denne er revet og emballeret i produktionsområdet.
- 2) Rådets forordning (EØF) nr. 2081/92 af 14. juli 1992 om beskyttelse af geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser for landbrugsprodukter og levnedsmidler, som ændret ved akten vedrørende vilkårene for Republikken Østrigs, Republikken Finlands og Kongeriget Sveriges tiltrædelse og tilpasningerne af de traktater, der danner grundlag for Den Europæiske Union, skal fortolkes således, at den ikke er til hinder for, at anvendelsen af en beskyttet oprindelsesbetegnelse gøres betinget af, at forarbejdninger såsom rivning og emballering af produktet udføres i produktionsområdet, når en sådan betingelse er fastsat i varespecifikationen.
- 3) Den omstændighed, at anvendelsen af den beskyttede oprindelsesbetegnelse »Grana Padano« ved salg af reven ost gøres betinget af, at denne er revet og emballeret i produktionsområdet, udgør en foranstaltning med tilsvarende virkning som en kvantitativ udførselsrestriktion i artikel 29 EF's forstand, men kan anses for berettiget og dermed for forenelig med sidstnævnte bestemmelse.
- 4) Den pågældende betingelse kan imidlertid ikke gøres gældende over for erhvervsdrivende, når den ikke er bragt til deres kundskab ved en passende offentliggørelse i fællesskabsbestemmelserne. Kravet om en klar retstilstand udelukker dog ikke, at den nationale domstol antager, at den pågældende betingelse

kan gøres gældende over for erhvervsdrivende, der havde revet og emballeret produktet i perioden forud for ikrafttrædelsen af forordning nr. 1107/96, hvis den antager, at dekretet af 4. november 1991 fandt anvendelse i denne periode i medfør af konventionen mellem Den Franske Republik og Den Italienske Republik og kunne gøres gældende over for berørte borgere i medfør af nationale bestemmelser om offentliggørelse.

(¹) EFT C 469 af 10.2.2001.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 22. maj 2003

i sag C-18/01, **Arkkitehtuuritoimisto Riitta Korhonen Oy m.fl. mod Varkauden Taitotalo Oy** (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Kilpailuneuvosto) (¹)

(»Direktiv 92/50/EØF — offentlige tjenesteydelsesaftaler — begrebet »ordregivende myndighed« — offentligretligt organ — selskab oprettet af en lokal myndighed med henblik på at fremme udviklingen af erhvervs- eller forretningsmæssige aktiviteter i lokalområdet«)

(2003/C 171/05)

(Processprog: finsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-18/01, angående en anmodning, som Kilpailuneuvosto (Finland) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Arkkitehtuuritoimisto Riitta Korhonen Oy, Arkkitehtuuritoimisto Pentti Toivanen Oy, Rakennuttajatoimisto Vilho Tervomaa mod Varkauden Taitotalo Oy, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 1, litra b), i Rådets direktiv 92/50/EØF af 18. juni 1992 om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af offentlige tjenesteydelsesaftaler (EFT L 209, s. 1), har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af formanden for Fjerde Afdeling, C.W.A. Timmermans (refererende dommer),

som fungerende formand for Femte Afdeling, og dommerne D.A.O. Edward, P. Jann, S. von Bahr og A. Rosas; generaladvokat: S. Alber; justitssekretær: ekspeditionssekretær M.-F. Contet, den 22. maj 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Et aktieselskab, der er oprettet, ejet og drevet af en lokal myndighed, imødekommer almenhedens behov i henhold til artikel 1, litra b), andet afsnit, i Rådets direktiv 92/50/EØF af 18. juni 1992 om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af offentlige tjenesteydelsesaftaler, når det erhverver tjenesteydelser med det formål at fremme udviklingen af erhvervs- eller forretningsmæssige aktiviteter inden for det pågældende lokalområde. Med henblik på at vurdere, om disse behov falder uden for det erhvervs- eller forretningsmæssige område, skal den nationale ret vurdere de omstændigheder, der gik forud for oprettelsen af selskabet, og de betingelser, selskabet er underlagt ved udøvelsen af sin virksomhed, herunder særligt, om det forfølger et indtjeningsmæssigt hovedformål, om det bærer de risici, der er forbundet med udøvelsen af denne virksomhed, samt om virksomheden eventuelt finansieres af det offentlige.
- 2) Den omstændighed, at de kontorlokaler, der skal opføres, kun udlejes til en enkelt virksomhed, kan ikke skabe tvivl om udlejerens karakter af et offentligretligt organ, når det er fastslået, at denne imødekommer almenhedens behov, dog ikke på det erhvervs- eller forretningsmæssige område.

(¹) EFT C 95 af 24.3.2001.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 22. maj 2003

i sag C-103/01, **Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Forbundsrepublikken Tyskland** (¹)

(»Traktatbrud — direktiv 89/686/EØF — anvendelsesområde — undtagelser — personlige værnemidler, der er udformet og fremstillet specielt til de væbnede styrker eller til ordensmyndighederne«)

(2003/C 171/06)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-103/01, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: J. Schiefferer) mod Forbundsrepublikken Tyskland (befuldmægtigede: W.-D. Plessing, B. Muttelsee-Schön og H.-W. Rengeling), støttet af Den Franske Republik (befuldmægtigede: G. de Bergues og D. Colas), angående en påstand om, at det fastslås, at Forbundsrepublikken Tyskland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 1 og 4 i

Rådets direktiv 89/686/EØF af 21. december 1989 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger om personlige værnemidler (EFT L 399, s. 18), idet den i retsforskrifterne i visse delstater stiller supplerende krav til personlige værnemidler for brandfolk, selv om disse opfylder direktivets krav og er forsynet med CE-mærkning, har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, M. Wathelet, og dommerne D.A.O. Edward, A. La Pergola, P. Jann (refererende dommer) og A. Rosas; generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer; justitssekretær: ekspeditionssekretær H.-A. Rühl, den 22. maj 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) *Forbundsrepublikken Tyskland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 1 og 4 i Rådets direktiv af 21. december 1989 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger om personlige værnemidler (EFT L 399, s. 18), idet den i retsforskrifterne i visse delstater stiller supplerende krav til PV for brandfolk, selv om disse opfylder direktivets krav og er forsynet med CE-mærkning.*
- 2) *Forbundsrepublikken Tyskland betaler sagens omkostninger.*
- 3) *Den Franske Republik bærer sine egne omkostninger.*

(¹) EFT C 118 af 21.4.2001.

DOMSTOLENS DOM

af 20. maj 2003

i sag C-108/01, Consorzio del Prosciutto di Parma, Salumificio S. Rita SpA mod Asda Stores Ltd, Hygrade Foods Ltd (anmodning om præjudiciel afgørelse fra House of Lords) (¹)

(»Beskyttede oprindelsesbetegnelser — forordning (EØF) nr. 2081/92 — forordning (EF) nr. 1107/96 — »Prosciutto di Parma« — varespecifikation — betingelse om udskæring i skiver og emballering af skinke i produktionsområdet — artikel 29 EF og 30 EF — begrundelse — mulighed for at gøre betingelsen gældende overfor tredjemand — retssikkerhed — offentliggørelse«)

(2003/C 171/07)

(Processprog: engelsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-108/01, angående en anmodning, som House of Lords (Det Forenede Kongerige) i medfør af EF-traktatens artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret

verserende sag, Consorzio del Prosciutto di Parma, Salumificio S. Rita SpA mod Asda Stores Ltd, Hygrade Foods Ltd, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af Rådets forordning (EØF) nr. 2081/92 af 14. juli 1992 om beskyttelse af geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser for landbrugsprodukter og levnedsmidler (EFT L 208, s. 1), som ændret ved akten vedrørende vilkårene for Republikken Østrigs, Republikken Finlands og Kongeriget Sveriges tiltrædelse og tilpasningerne af de traktater, der danner grundlag for Den Europæiske Union (EFT 1994 C 241, s. 21, og EFT 1995 L 1, s. 1), og Kommissionens forordning (EF) nr. 1107/96 af 12. juni 1996 om registrering af geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser efter proceduren i artikel 17 i forordning nr. 2081/92 (EFT L 148, s. 1), har Domstolen, sammensat af præsidenten, G.C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene J.-P. Puissochet, M. Wathelet, R. Schintgen og C.W.A. Timmermans samt dommerne C. Gulmann (refererende dommer), D.A.O. Edward, P. Jann, V. Skouris, F. Macken, N. Colneric, S. von Bahr og J.N. Cunha Rodrigues; generaladvokat: S. Alber; justitssekretær: ekspeditionssekretær M.-F. Contet, den 20. maj 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) *Rådets forordning (EØF) nr. 2081/92 af 14. juli 1992 om beskyttelse af geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser for landbrugsprodukter og levnedsmidler, som ændret ved akten vedrørende vilkårene for Republikken Østrigs, Republikken Finlands og Kongeriget Sveriges tiltrædelse og tilpasningerne af de traktater, der danner grundlag for Den Europæiske Union, skal fortolkes således, at den ikke er til hinder for, at anvendelsen af en beskyttet oprindelsesbetegnelse gøres betinget af, at forarbejdninger såsom udskæring i skiver og emballering af produktet udføres i produktionsområdet, når en sådan betingelse er fastsat i varespecifikationen.*
- 2) *Den omstændighed, at anvendelsen af den beskyttede oprindelsesbetegnelse »Prosciutto di Parma« ved salg af skinke, der sælges i skiver, gøres betinget af, at denne er skåret i skiver og emballeret i produktionsområdet, udgør en foranstaltning med tilsvarende virkning som en kvantitativ udførselsrestriktion i artikel 29 EF, men kan anses for berettiget og dermed for forenelig med sidstnævnte bestemmelse.*
- 3) *Den pågældende betingelse kan imidlertid ikke gøres gældende over for erhvervsdrivende, når den ikke er bragt til deres kundskab ved en passende offentliggørelse i fællesskabsbestemmelserne.*

(¹) EFT C 134 af 5.5.2001.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 22. maj 2003

i sag C-393/01, Den Franske Republik mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ⁽¹⁾

(»Landbrug — veterinærpoliti — hasteforanstaltninger mod bovin spongiform encephalopati — »kogalskab« — beslutning om ophævelse af embargoen mod kvægprodukter fra Portugal«)

(2003/C 171/08)

(Processprog: fransk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-393/01, Den Franske Republik (befuldmægtigede: først R. Abraham og G. de Bergues samt R. Loosli-Surrans, derefter R. Loosli-Surrans, G. de Bergues og F. Alabrunne) mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: D. Boos og G. Berscheid), støttet af Den Portugisiske Republik (befuldmægtiget: L. Fernandes), Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland (befuldmægtiget: J.E. Collins) angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning 2001/577/EF af 25. juli 2001 om fastsættelse af datoen for, hvornår forsendelse af kvægprodukter fra Portugal under den datobaserede eksportordning kan begynde i henhold til artikel 22, stk. 2, i beslutning 2001/376/EF (EFT L 203, s. 27), har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, M. Wathelet, og dommerne C.W.A. Timmermans, A. La Pergola, S. von Bahr og A. Rosas (refererende dommer); generaladvokat: J. Mischo; justitssekretær: ekspeditionssekretær L. Hewlett, den 22. maj 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Kommissionens beslutning 2001/577/EF af 25. juli 2001 om fastsættelse af datoen for, hvornår forsendelse af kvægprodukter fra Portugal under den datobaserede eksportordning kan begynde i henhold til artikel 22, stk. 2, i beslutning 2001/376/EF, annulleres.
- 2) Kommissionen betaler sagens omkostninger.
- 3) Den Portugisiske Republik og Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland bærer deres egne omkostninger.

(¹) EFT C 348 af 8.12.2001.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 22. maj 2003

i sag C-441/01, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Nederlandene ⁽¹⁾

(»Traktatbrud — direktiv 89/391/EØF — foranstaltninger til forbedring af arbejdstagernes sikkerhed og sundhed under arbejdet — artikel 7, stk. 3«)

(2003/C 171/09)

(Processprog: nederlandsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-441/01, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: H. van Vliet og H. Kreppel) mod Kongeriget Nederlandene (befuldmægtiget: H.G. Sevenster), angående en påstand om, at det fastslås, at Kongeriget Nederlandene har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til EF-traktaten og artikel 7, stk. 3, i direktiv 89/391/EØF af 12. juni 1989 om iværksættelse af foranstaltninger til forbedring af arbejdstagernes sikkerhed og sundhed under arbejdet (EFT L 183, s. 1), idet Nederlandene tillader, at arbejdsgiveren frit kan vælge mellem interne og eksterne sikkerheds- og sundhedstjenester, har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af formanden for Fjerde Afdeling, C.W.A. Timmermans, som fungerende formand for Femte Afdeling, og dommerne A. La Pergola, P. Jann, S. von Bahr og A. Rosas (refererende dommer); generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer; justitssekretær: ekspeditionssekretær M.-F. Contet, den 22. maj 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Kongeriget Nederlandene har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 7, stk. 3, i Rådets direktiv 89/391/EØF af 12. juni 1989 om iværksættelse af foranstaltninger til forbedring af arbejdstagernes sikkerhed og sundhed under arbejdet, idet det i sin nationale lovgivning ikke har overført den subsidiære karakter af benyttelsen af sagkundskab uden for en virksomhed med henblik på at sikre aktiviteterne til beskyttelse og aktiviteterne til forebyggelse af erhvervsbetingede risici.
- 2) Kongeriget Nederlandene betaler sagens omkostninger.

(¹) EFT C 31 af 2.2.2002.

DOMSTOLENS DOM

(Første Afdeling)

af 22. maj 2003

i sag C-56/02, IHW Rebmann GmbH mod Hauptzollamt Weiden (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesfinanzhof)⁽¹⁾

(»Frie varebevægelser — samhandel med tredjelande — returvareordning — artikel 187 i forordning (EØF) nr. 2913/92 — genindførsel af forædlingsprodukter, der oprindeligt var blevet genudført efter en procedure for aktiv forædling — fastsættelse af det efter lovgivningen skyldige importafgiftsbeløb — bevisbyrde for, hvilken del af værdien der skyldes den aktive forædling af de genindførte produkter«)

(2003/C 171/10)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-56/02, angående en anmodning, som Bundesfinanzhof (Tyskland) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, IHW Rebmann GmbH mod Hauptzollamt Weiden, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 187, stk. 2, i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks (EFT L 302, s. 1), har Domstolen (Første Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, M. Wathelet, og dommerne P. Jann og A. Rosas (refererende dommer); generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer; justitssekretær: ekspeditionsssekretær L. Hewlett, den 22. maj 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Artikel 187, stk. 2, i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks skal fortolkes således, at når en importør har ført bevis for, at de indførte varer er forædlingsprodukter, der kan henføres under returvareordningen i medfør af artikel 848 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2454/93 af 2. juli 1993 om visse gennemførelsesbestemmelser til forordning nr. 2913/92, men ikke kan fremlægge alle de oplysninger, der er nødvendige for at beregne de efter lovgivningen skyldige importafgifter, skal toldmyndighederne, der skal antage angivelsen, anvende den administrative samarbejdsprocedure i artikel 611, stk. 2, litra b), og artikel 613 i forordning nr. 2454/93. Disse myndigheder skal således rette henvendelse til kontrolltoldstedet ved hjælp af formular INF 1 for hos toldstedet at få oplyst det efter lovgivningen skyldige importafgiftsbeløb.

DOMSTOLENS DOM

(Fjerde Afdeling)

af 22. maj 2003

i sag C-335/02, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Storhertugdømmet Luxembourg⁽¹⁾

(»Traktatbrud — ufuldstændig gennemførelse af direktiv 89/391/EØF — arbejdstagernes sikkerhed og sundhed«)

(2003/C 171/11)

(Processprog: fransk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-335/02, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: H. Kreppel og D. Martin) mod Storhertugdømmet Luxembourg (befuldmægtiget: S. Schreiner), angående en påstand om, at det fastslås, at Storhertugdømmet Luxembourg har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 10 EF og 249 EF samt artikel 7, stk. 8, i Rådets direktiv 89/391/EØF af 12. juni 1989 om iværksættelse af foranstaltninger til forbedring af arbejdstagernes sikkerhed og sundhed under arbejdet (EFT L 183, s. 1), idet det ikke har defineret de nødvendige kvalifikationer og færdigheder for de personer, som skal varetage aktiviteterne til beskyttelse og aktiviteterne til forebyggelse af erhvervsbetingede risici, har Domstolen (Fjerde Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, C.W.A. Timmermans, og dommerne D.A.O. Edward og S. von Bahr (refererende dommer); generaladvokat: C. Stix-Hackl; justitssekretær: R. Grass, den 22. maj 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Storhertugdømmet Luxembourg har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 7, stk. 8, i Rådets direktiv 89/391/EØF af 12. juni 1989 om iværksættelse af foranstaltninger til forbedring af arbejdstagernes sikkerhed og sundhed under arbejdet, idet det ikke har defineret de nødvendige kvalifikationer og færdigheder for dem, som skal varetage aktiviteterne til beskyttelse og aktiviteterne til forebyggelse af erhvervsbetingede risici.
- 2) Storhertugdømmet Luxembourg betaler sagens omkostninger.

⁽¹⁾ EFT C 109 af 4.5.2002.

⁽¹⁾ EFT C 261 af 26.10.2002.

DOMSTOLENS KENDELSE**(Fjerde Afdeling)****af 26. marts 2003****i sag C-170/01 P, *Compañía Internacional de Pesca y Derivados SA (Inpesca) mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber* ⁽¹⁾****(Appel — annulationssøgsmål — erstatningssøgsmål — bekræftende retsakt — ingen væsentlige nye faktiske omstændigheder — afvisning — åbenbart, at appellen skal forkastes)**

(2003/C 171/12)

(Processprog: spansk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-170/01 P, *Compañía Internacional de Pesca y Derivados SA (Inpesca)*, Bermeo (Spanien), ved advokats M.I. Angulo Fuertes og B. Angulo Fuerte, angående appel af dom afsagt af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Anden Afdeling) den 7. februar 2001, *Inpesca mod Kommissionen* (sag T-186/98, Sml. II, s. 557), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af denne dom, den anden part i appelsagen: Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: S. Pardo Quintillán, bistået af J. Guerra Fernández), har Domstolen (Fjerde Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, C.W.A. Timmermans, og dommerne A. La Pergola (refererende dommer) og S. von Bahr; generaladvokat: L.A. Geelhoed; justitssekretær: R. Grass, den 26. marts 2003 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

- 1) Appellen forkastes.
- 2) *Compañía Internacional de Pesca y Derivados SA (Inpesca)* betaler sagens omkostninger.

⁽¹⁾ EFT C 200 af 14.7.2001.

Sag anlagt den 3. april 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Franske Republik**(Sag C-155/03)**

(2003/C 171/13)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 3. april 2003 anlagt sag mod Den Franske Republik af Kommissionen

for De Europæiske Fællesskaber ved B. Stromsky og R. Amorosi, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Den Franske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/70/EF af 16. november 2000 om ændring af Rådets direktiv 93/42/EØF for så vidt angår medicinsk udstyr, som indeholder stabile produkter af humant blod og plasma ⁽¹⁾, idet den ikke har vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktivet, eller i al fald ikke har givet Kommissionen meddelelse herom.
2. Den Franske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Artikel 2 i direktiv 2000/70/EF bestemmer, at medlemsstaterne vedtager de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktivet senest den 13. december 2001, og at de straks underretter Kommissionen herom. Kommissionen er ikke i besiddelse af oplysninger, der gør den det muligt at konkludere, at de franske myndigheder endeligt har truffet de nødvendige foranstaltninger til gennemførelse af direktivet eller — i al fald — har givet Kommissionen meddelelse om disse foranstaltninger. Kommissionen har således konstateret, at Den Franske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til direktivet. Kommissionen har tilføjet, at Den Franske Republik ikke kan gøre den ændring, som direktiv 2000/70/EF har undergået, gældende som begrundelse for, at direktivet ikke er gennemført inden for den fastsatte frist, da ændringen ikke har udsat gennemførelsesdatoen.

⁽¹⁾ EFT L 313 af 13.12.2000, s. 22.

Sag anlagt den 14. april 2003 af Den Helleniske Republik mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber**(Sag C-175/03)**

(2003/C 171/14)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 14. april 2003 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Den Helleniske Republik ved Vasilios Kontolaimos, juridisk konsulent ved Statens Råd, og Stilian Charitakis,

assisterende juridisk konsulent ved Statens Råd, og med valgt adresse i Luxembourg på Grækenlands Ambassade, 27, rue Marie-Adélaïde.

Den Helleniske Republik har nedlagt følgende påstande:

Annulation eller ændring af Kommissionens beslutning K/2003/500 om at udelukke visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt for Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL), Garantisektionen, fra EF-finansieringen med hensyn til kapitlet heri, som vedrører de finansielle korrektioner til skade for Den Helleniske Republik. Alternativt og helt subsidiært begrænses den pålagte korrektion til: Litra a) øen Lesbos eller subsidiært øen Rhodos; litra b) til udgifter, der er afholdt indtil senest den 16. februar 2001; og litra c) til en maksimumsats på 2 %.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Kommissionens anfægtede beslutning skal annulleres af følgende grunde:

- a) Beslutningen udgør en fejlagtig fortolkning og anvendelse af bestemmelserne i artikel 11 i forordning nr. 2019/93 og af artikel 1, 2, 3 og 4 i forordning nr. 2837/93 samt af artikel 5, stk. 2, litra c), i forordning (EØF) nr. nr. 729/70, som ændret ved forordning nr. 1287/98, og af artikel 7, stk. 4, i forordning nr. 1258/99.
- b) Subsidiært — forudsat at den af Kommissionen anlagte fortolkning af forordning nr. 2019/93 og 2837/93 er korrekt — skal henset til forordningernes uklare affattelse og i henhold til de udstedte retningslinjer enhver fejlagtig anvendelse af fællesskabsbestemmelserne, der er forbundet med den foretagne fortolkning, ikke anses for at godtgøre, at der foreligger alle de påviste mangler ved ordningen, og heller ikke tages i betragtning ved udstedelsen af den endelige beslutning om behovet for at pålægge en generel korrektion med en så høj procentsats.
- c) Kommissionen fejlvurderede de faktiske omstændigheder, der blev fundet under kontrollen, og fastslog uden tilstrækkelig begrundelse, at der forelå grundlæggende mangler af generel karakter, der kunne medføre en særlig stor risiko for tab af fællesskabsmidlerne, idet den forudgående uretmæssigt havde udstrakt resultaterne (vedrørende begge de nævnte øer) til alle de ægæiske øer, uden at tage hensyn til de enkelte øers særtræk med hensyn til deres position, størrelse, befolkning, jordbundsforhold, produktionsmuligheder, infrastruktur osv. — særlige forhold, som der i de forordninger, som finder anvendelse på de ægæiske øer, er blevet taget hensyn til.

- d) Kommissionen har overskredet grænserne for sit skøn og tilsidesat proportionalitetsprincippet, eftersom den fastsatte en så høj korrektionssats for alle de ægæiske øer, og derved ikke tog hensyn til, at risikoen for tab af fællesskabsmidlerne var ringe, at det var første gang, der blev foretaget en kontrol, at de græske myndigheder øjeblikkeligt efterkom Kommissionens ansattes forslag, eller at dens beslutning havde betydelige økonomiske og økologiske virkninger, som er omvendt proportional med hver øs befolkning og kan udgøre en katastrofe for de mindre øer (henset til, at bevarelsen af oliventræerne og deres overlevelse er afhængig af støtte).

Appel iværksat den 25. april 2003 af Zissis Drouvis til prøvelse af dom afsagt den 26. februar 2003 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Fjerde Afdeling) i sag T-184/00, Zissis Drouvis mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, støttet af Rådet

(Sag C-187/03 P)

(2003/C 171/15)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 25. april 2003 iværksat appel af Zissis Drouvis ved advokat I. Stamoulis, Athen, til prøvelse af dom afsagt den 26. februar 2003 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Fjerde Afdeling) i sag T-184/00, Zissis Drouvis mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, støttet af Rådet.

Appellanten har nedlagt følgende påstande:

- Appellen fremmes til realitetsbehandling, og appellanten gives medhold.
- Den af Retten den 26. februar 2003 afsagte dom i sag T-184/00 ophæves.
- Indstævnte tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

Appelgrunde

Første appelgrund:

Fejlagtig fortolkning og anvendelse af bestemmelserne i artikel 6, stk. 2, i den konsoliderede traktat om Den Europæiske Union, af artikel 14 i menneskerettighedskonventionen og af artikel 1 i menneskerettighedskonventionens første tillægsprotokol.

Anden appelgrund: Fejlagtig fortolkning og anvendelse af artikel 42 og 43 i traktaten om Den Europæiske Union.

Appel iværksat den 3. maj 2003 af Arnaldo Lucaccioni til prøvelse af dom afsagt den 26. februar 2003 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans i sag T-164/01, Arnaldo Lucaccioni mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag C-196/03 P)

(2003/C 171/16)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 3. maj 2003 iværksat appel af Arnaldo Lucaccioni ved advokat Mauro Cimino, og med valgt adresse i Fermo (AP), (Italien), til prøvelse af dom afsagt den 26. februar 2003 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans i sag T-164/01, Arnaldo Lucaccioni mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.

Appellanten har nedlagt følgende påstande:

1. Søgsmålet og dermed også appelsagen antages til realitetsbehandling.
2. Kommissionen tilpligtes at betale erstatning for den ikke-økonomiske og fysiske skade, som appellanten er blevet påført mellem 1967 og 1990, idet der henvises til almindelig erstatningsret, Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og den europæiske menneskerettighedskonvention uafhængigt af (eller også afhængigt af) vedtægtens artikel 73, ligesom det gøres gældende, at skaden er forvoldt ved institutionens ansvarspådragende adfærd, uden at der foreligger diskulperende omstændigheder, idet Kommissionen
 - har krænket sagsøgerens menneskelige værdighed,
 - har krænket appellants ret til respekt for menneskets integritet,
 - forsætligt og kontinuerligt har forvoldt appellanten fysisk skade, idet den bevidst har pålagt ham at arbejde — tilmed under fremsættelse af urigtige udtalelser — i fysiske omgivelser isoleret med asbest, vel vidende at asbest også er farligt for personer, der ikke er i risikogruppen,
 - bevidst har stræbt appellanten efter livet med risiko for at fremkalde et blodbad, hvilket nævnes for at underbygge dette,
 - bevidst har tortureret appellanten i årevis ved at udsætte ham for asbest, der er et kræftfremkaldende

materiale, og som provokerer alvorlige uhelbredelige sygdomme,

- bevidst har kompromitteret appellants sikkerhed på arbejdspladsen, idet der er udvist grov forsømmelighed, hvorved skaden kan opgøres til 3 500 000 EUR (tidligere ITL 7 000 000 000), hvilket beløb fremkommer ved en analog anvendelse af de erstatningsbeløb, som hvert offer er blevet tilkendt (ca. 500 000 EUR, tidligere 1 000 000 000 ITL) ved dom nr. 4840/96 af 5.7.1996 afsagt af Pretura Circondariale di Torino, og af de erstatninger, der er fastsat til hvert offer for »Cermis«-svævebanen, 2 000 000 EUR, tidligere ITL 4 000 000 000.

3. Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Anbringender og væsentligste argumenter

1) Retten lægger vægt på, at appellanten allerede den 15.5.1994 havde fremsat et egentligt erstatningskrav for den ikke-fysiske skade, han havde lidt i perioden, før erhvervssygdommen opstod. Dette erstatningskrav blev afvist af ansættelsesmyndigheden ved afgørelse af 22.9.1994, hvilken afgørelse appellanten påklagede den 15.12.1994, idet han ikke længere nævnte den angivelige skade, navnlig den ikke-økonomiske skade, der var forvoldt forud for erhvervssygdommens indtræden. Han anlagde herefter sag for Retten (sag T-165/95) til prøvelse af Kommissionens afvisning af klagen, for så vidt som Kommissionen havde afvist, at han havde ret til erstatning for den ikke-økonomiske skade, han havde lidt, før erhvervssygdommen opstod. Appellanten havde kort sagt ikke inden fristens udløb påklaget Kommissionens afgørelsen af 22.9.1994, for så vidt som denne omfattede en manglende erstatning af skaden.

Ifølge appellanten er Rettens argumentation ikke overbevisende, da det kan ikke tages for givet, at skrivelsen af 15.5.1994 indeholder et erstatningskrav for skade, der er lidt på et tidspunkt forud for sygdommens opståen. Denne fortolkning er diskutabel, da der er tale om almindelig forespørgsel indeholdende en fordring for så vidt angår skader, der er forbundet med denne sygdoms opståen.

2) Appellanten bestrider endvidere rigtigheden af, at Retten afviste at realitetspåkende kravet om erstatning for fysisk skade med den begrundelse, at et erstatningssøgsmål skal indeholde de elementer, der gør det muligt at identificere den adfærd, som sagsøgeren bebrejder institutionen, og grundene til, at han antager, at der består en årsagsforbindelse mellem adfærden og det tab, han hævder at have lidt. Appellanten er af den opfattelse, at den helbredsskade, der er forårsaget af, at han har været udsat for påvirkning fra asbest, har givet sig udslag i

fysisk og psykisk stress. På baggrund af de foreliggende oplysninger om miljøforurening kan det sluttes, at der er tale om en skade, og denne skade kan uden tvivl kvalificeres som en fysisk-eksistentiel skade. I den foreliggende sag må der under alle omstændigheder tages hensyn til eksistensen af en psykisk skade, der hidrører fra en eksistentiel lidelse, da den pågældende med angst afventer kræftens opståen, dvs. udslukningen af sit eget liv.

Sag anlagt den 12. maj 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik

(Sag C-197/03)

(2003/C 171/17)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 12. maj 2003 anlagt sag mod Den Italienske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Enrico Traversa, som befuldmægtiget.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 10, litra c), i Rådets direktiv 69/335/EØF af 17. juli 1969 om kapitaltilførselsafgifter⁽¹⁾ og de principper, som Domstolen har opstillet i sin praksis vedrørende tilbagebetaling af afgifter, som medlemsstaterne har opkrævet i strid med fællesskabsretten, idet den med tilbagevirkende kraft i medfør af artikel 11 i lov nr. 448/98 har indført et årligt, fast gebyr for registrering af andre selskabsdokumenter end stiftelsesdokumentet, og idet det har fastsat en ordning for tilbagebetaling af det ophævede gebyr for godkendelse af registrering af selskabers stiftelsesdokumenter, der er diskriminerende og restriktiv med hensyn til, hvilke selskaber der har ret til tilbagebetaling.
- Den Italienske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

- a) **Det årlige, faste gebyr for registrering af andre dokumenter end stiftelsesdokumentet, der er indført med tilbagevirkende kraft**

Kommissionen er af den opfattelse, at det årlige, faste gebyr, der er indført med tilbagevirkende kraft for registrering af andre dokumenter end stiftelsesdokumentet, under ingen

omstændigheder kan anses for at have karakter af vederlag, idet de italienske afgiftsmyndigheder allerede i årene 1985-1992 i forbindelse med registrering af dokumenter vedrørende et selskabs forhold opkrævede »tilsvarende gebyrer, der blev anset for vederlag for den leverede tjeneste«.

De italienske myndigheder er — i modsætning til hvad der følger af artikel 11, stk. 2, i lov nr. 448/98 — forpligtet til, til de kapitalselskaber, der inden for fristerne har ansøgt om tilbagebetaling af det godkendelsesgebyr for registrering af stiftelsesdokumentet, som Domstolen i Ponente Carni-dommen har kendt ulovligt, at tilbagebetale gebyret fuldt ud, uden at myndighederne i beløbet kan fradrage et beløb på otte gange det årlige, faste gebyr, der med tilbagevirkende kraft er indført ved lovens artikel 11, stk. 1. Indførelsen med tilbagevirkende kraft af dette årlige, faste gebyr er en åbenbar overtrædelse af det forbud, der er omhandlet i artikel 10 i direktiv 69/335.

- b) **Den nærmere beregning af renter af de beløb, der skal tilbagebetales til selskaberne**

Kommissionen er af den opfattelse, at de nærmere regler om beregning af renter, der finder anvendelse på tilbagebetalingen af godkendelsesgebyret for registrering af selskabers stiftelsesdokumenter, der er fastsat i artikel 11, stk. 3, i lov nr. 448/98, udelukkende vedrører en særlig kategori af sager om tilbagesøgning, nemlig sager, der er begrundet i en tilsidesættelse af artikel 10 i direktiv 69/335, dvs. i en tilsidesættelse af en fællesskabsretlig bestemmelse. Da disse regler for beregning af renter åbenbart er mindre fordelagtige end de regler for beregning af renter, der finder anvendelse i forbindelse med tilsvarende krav, der støttes på national ret, har Kommissionen gjort gældende, at artikel 11, stk. 3, i lov nr. 448/98 er i strid med det ækvivalensprincip, der er opstillet i fællesskabets retspraksis.

- c) **De nærmere regler for tilbagebetaling af det ophævede godkendelsesgebyr for registrering af stiftelsesdokumenter**

Bestemmelserne i artikel 11, stk. 4 og 5, i lov nr. 448/98 og bestemmelserne i cirkulære nr. 32/E medfører eller kan efter Kommissionens opfattelse medføre forsinkelser i tilbagebetalingen af det ophævede gebyr for registrering af selskabers stiftelsesdokumenter, idet de fastsætter en dato for indledningen af tilbagebetalingsprocedurerne, idet de indfører et årligt maksimum for de beløb, der er afset til tilbagebetalingerne, og idet de udsætter tilbagebetalingen i tilfælde, hvor en sag endnu verserer i første instans. Denne fordeling af tilbagebetalingen over tiden og den deraf følgende forlængelse af søgsmålene vedrørende tilbagebetaling af gebyret gør det åbenbart alt for vanskeligt at udnytte en ret, der følger af fællesskabets retsorden og, nærmere bestemt, for kapitalselskaberne at udnytte deres ret til kun i forbindelse med stiftelsen at skulle betale en harmoniseret kapitaltilførselsafgift og til at kræve tilbagebetaling af andre ikke-harmoniserede, indirekte afgifter, der i henhold til artikel 10 i direktiv 69/335 ikke må opkræves.

Kommissionen har heraf konkluderet, at den italienske lovgiver samtidig har tilsidesat tre principper, der er opstillet af Domstolen i dens praksis vedrørende tilbagebetaling af afgifter,

som medlemsstaterne har opkrævet i strid med fællesskabsretten, nemlig ikke blot ækvivalensprincippet og princippet om sikring af virkningen af Domstolens domme, hvori en afgift erklæres uforenelig med fællesskabsretten, men også effektivitetsprincippet.

(¹) EFT 1969 II, s. 405.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 24. april 2003 af Tribunale amministrativo regionale per la Lombardia — Afdelingen i Brescia — i sagen Società DAC SpA mod Azienda Ospedaliera »Spedali Civili« di Brescia, intervenient: Pellegrini SpA

(Sag C-202/03)

(2003/C 171/18)

Ved kendelse afsagt den 24. april 2003, indgået til Domstolens Justitskontor den 13. maj 2003, har Tribunale amministrativo regionale per la Lombardia — Afdelingen i Brescia — i sagen Società DAC SpA mod Azienda Ospedaliera »Spedali Civili« di Brescia, intervenient: Pellegrini SpA, forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Er den omstændighed, at de foreløbige retsmidler, som med grundlag i fællesskabsretten kan anvendes af de nationale forvaltningsdomstole i udbudssager, er forskellige fra dem, som i den nationale retsorden er fastsat for rettigheder, der anerkendes i tvister mellem private eller mellem private og forvaltningen, som henhører under de ordinære domstoles kompetence, i strid med det samarbejdsprincip, som er indeholdt i artikel 10 EF, og hvorefter begæringer med grundlag i fællesskabsretten i mangel af en harmoniseret ordning skal gives den samme form for beskyttelse, og ikke blot en beskyttelse, som består i, at der kan træffes en mellemafgørelse, og som er mindre effektiv end den, som i almindelighed sikres andre nationale rettigheder?

Desuden ønskes det oplyst, om artikel 21 i lov nr. 1034 af 6. december 1971, som ændret ved artikel 3 i lov nr. 205 af 21. juli 2000 — for så vidt som bestemmelsen ikke hjemler mulighed for, at der før anlæggelsen af en sag kan indgives en begæring om foreløbige forholdsregler, hvis formål er at hindre, at forvaltningen straks indgår en kontrakt på grundlag af udbudsproceduren, uanset om der forinden er anlagt sag til prøvelse af en retsakt, der er udstedt som led i den pågældende

procedure — udgør en tilstrækkelig gennemførelse af direktiv 89/665/EØF (¹) af 21. december 1989, som forpligter medlemsstaterne til i deres respektive nationale retsordener at indføre adgang til at klage for alle, som vil rejse krav om erstatning for et lidt tab, eller som vil kunne lide et tab, som følge af en beslutning om tildeling af en offentlig kontrakt, truffet af bedømmelsesudvalget?

Udgør de foreløbige retsmidler, som kan anvendes af de nationale forvaltningsdomstole, en tilsidesættelse af artikel 2, stk. 1, litra a), i det nævnte direktiv, hvorefter medlemsstaterne hurtigst muligt og som hastesag skal træffe midlertidige foranstaltninger, der har til formål at bringe den påståede overtrædelse til ophør eller hindre, at der påføres de pågældende interesser anden skade, herunder foranstaltninger med henblik på at afbryde eller foranledige afbrydelse af den pågældende procedure for indgåelse af en offentlig kontrakt eller stille gennemførelsen af enhver beslutning, der er truffet af den ordregivende myndighed, i bero?

Endelig ønskes det oplyst, om denne form for foreløbig retsbeskyttelse samtidig udgør en tilsidesættelse af artikel 6, stk. 2, EU, som gennem kodificeringen af, at Unionen skal respektere de grundlæggende rettigheder, således som de garanteres ved den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, har indarbejdet det princip om en effektiv domstolsbeskyttelse, der er fastsat i konventionens artikel 6 og 13, idet domstolsbeskyttelsens effektivitet skal sikres fuldt ud af medlemsstaterne i deres respektive nationale retsordener?

(¹) EFT L 395 af 30.12.1989, s. 33.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 12. februar 2003 af High Court of Justice (England and Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) i sagen The Queen ex parte Dany Bidar mod 1) London Borough of Ealing 2) Secretary of State for Education

(Sag C-209/03)

(2003/C 171/19)

Ved kendelse afsagt den 12. februar 2003, indgået til Domstolens Justitskontor den 15. maj 2003, har High Court of Justice (England and Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) i sagen The Queen ex parte Dany Bidar mod 1) London Borough of Ealing, 2) Secretary of State for Education forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. I lyset af EF-Domstolens dom af 21. juni 1988, sag C-39/86, *Lair mod Universität Hannover*, Sml. s. 3161, og dom af 21. juni 1988, sag C-197/86, *Brown mod Secretary of State for Scotland*, Sml. s. 3205, og udviklingen i EU-retten, herunder vedtagelsen af artikel 18 EF, og udviklingen i den Europæiske Unions beføjelser på uddannelsesområdet, falder støtte til universitetsstuderendes leveomkostninger — når sådan støtte enten ydes i form af a) studielån til lavere rentesats eller b) legater — da stadig uden for anvendelsesområdet af EF-traktaten i forhold til artikel 12 EF og forbuddet mod forskelsbehandling på grundlag af nationalitet?
2. Såfremt en del af spørgsmål 1 besvares benægtende, og såfremt støtte til studerendes leveomkostninger i form af legater eller studielån nu falder inden for anvendelsesområdet af artikel 12 EF, hvilke kriterier skal en national ret da anvende i afgørelsen af, hvorvidt betingelserne, der regulerer tildelingen af sådan støtte, er objektivt begrundet og ikke nationalitetsbetinget?
3. Såfremt en del af spørgsmål 1 besvares benægtende, kan man da støtte ret på artikel 12 EF i et søgsmål om berettigelse til støtte til leveomkostninger, der er anlagt på en dato forud for Domstolens dom i nærværende sag, og hvis dette er tilfældet, bør man da lave en undtagelse i forhold til de personer, der har anlagt sag forud for denne dato?

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 17. april 2003 af High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) i sagen *The Queen ex parte 1) Swedish Match AB 2) Swedish Match UK Ltd mod Secretary of State for Health*

(Sag C-210/03)

(2003/C 171/20)

Ved kendelse afsagt den 17. april 2003, indgået til Domstolens Justitskontor den 15. maj 2003, har High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) i sagen *The Queen ex parte 1) Swedish Match AB 2) Swedish Match UK Ltd mod Secretary of State for Health* forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Skal artikel 28-30 EF, når de anvendes i overensstemmelse med de almindelige principper om proportionalitet, forbud mod forskelsbehandling og grundlæggende rettigheder

(særligt ejendomsretten), fortolkes således, at de er til hinder for nationale bestemmelser, der forbyder enhver person at levere, tilbyde eller indvillige i at levere, udbyde eller besidde varer, som helt eller delvis består af tobak i form af pulver eller fine partikler eller enhver kombination af disse former, eller er varer, der minder om et levnedsmiddel og er bestemt til at indtages oralt på anden måde end ved at ryges eller tygges?

2. Er artikel 8 i direktiv 2001/37/EF ⁽¹⁾ ugyldig, helt eller delvist, fordi
 - a) der er sket en tilsidesættelse af princippet om forbud mod forskelsbehandling
 - b) der er sket en tilsidesættelse af artikel 28 og/eller 29 EF
 - c) der er sket en tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet
 - d) artikel 95 og/eller artikel 133 ikke giver tilstrækkelig hjemmel
 - e) der er sket en tilsidesættelse af artikel 95, stk. 3
 - f) der er sket magtfordrejning
 - g) der er sket en tilsidesættelse af artikel 253 EF og/eller begrundelsespligten
 - h) der er sket en tilsidesættelse af den grundlæggende ejendomsret?
3. Under omstændigheder hvor:
 - a) en national foranstaltning til gennemførelse af artikel 8a i direktiv 89/622/EØF ⁽²⁾ blev vedtaget i 1992
 - b) den nævnte nationale foranstaltning blev vedtaget i henhold til beføjelser i national lov, der ikke er afhængig af nogen pligt til at udstede gennemførelsesbestemmelser i overensstemmelse med direktivet.
 - c) direktiv 89/622/EØF (som siden ændret med Østrigs, Finlands og Sveriges tiltrædelsesakt) ophæves og erstattes af direktiv 2001/37/EF, hvori artikel 8 gentager artikel 8a, i direktiv 89/622/EØF, og

- d) artikel 8 i direktiv 2001/37/EF er ugyldig på baggrund af de i spørgsmål 2, litra a), c) og h), anførte principper skal disse principper da fortolkes således, at de også forbyder den omhandlede nationale foranstaltning?

- (1) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/37/EF af 5.6.2001 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om fremstilling, præsentation og salg af tobaksvarer — Erklæring fra Kommissionen (EFT L 194 af 18.7.2001, s. 26-35).
- (2) Rådets direktiv 89/622/EØF af 13.11.1989 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love om etikettering af tobaksvarer (EFT L 359 af 8.12.1989, s. 1-4).

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 12. maj 2003 af Rechtbank Haag i sagen S. Oulane mod Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie

(Sag C-215/03)

(2003/C 171/21)

Ved kendelse, indgået til Domstolens Justitskontor den 19. maj 2003, har Rechtbank Haag i sagen S. Oulane mod Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Skal artikel 4, stk. 2, tredje punktum, i direktiv 73/148/EØF (EFT L 172, s. 14) efter ophævelsen af indrejsekontrollen ved de indre grænser fortolkes således, at den der fastsatte opholdsret for en person, som angiver at være statsborger i en anden medlemsstat og turist, først skal anerkendes af myndighederne i den medlemsstat, i hvilken den pågældende gør sin opholdsret gældende, fra tidspunktet for forevisning af et gyldigt identitetskort eller pas?
2. a) Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende: Er der på fællesskabsrettens nuværende stadium, navnlig under hensyn til forbuddet mod forskelsbehandling og retten til fri udveksling af tjenesteydelser, grund til at gøre undtagelse herfra, således at myndighederne i en medlemsstat skal give den pågældende mulighed for efterfølgende at forevise et gyldigt identitetskort eller pas?
- b) Er det af betydning for besvarelsen af spørgsmål 2.a), at national ret i den medlemsstat, i hvilken den pågældende gør en opholdsret gældende, ikke indeholder en generel identifikationspligt for statens egne statsborgere?
- c) Såfremt spørgsmål 2.a) besvares bekræftende: Stilles der på fællesskabsrettens nuværende stadium krav med hensyn til længden af den frist, som medlemsstaten skal indrømme til efterfølgende forevisning af et gyldigt identitetskort eller pas, inden den kan anordne en administrativ sanktion i form af en foranstaltning ved mistanke om ulovligt ophold?
- d) Udgør en administrativ sanktion i form af en foranstaltning af den under spørgsmål 2.c) beskrevne karakter, som består i frihedsberøvelse med henblik på udsendelse i henhold til artikel 59 Vw 2000, og som pålægges inden udløbet af den i spørgsmål 2.c) anførte frist, et uforholdsmæssigt indgreb i retten til frie udveksling af tjenesteydelser?
3. a) Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende: Skal det på fællesskabsrettens nuværende stadium betragtes som en hindring for den frie udveksling af tjenesteydelser, såfremt en person, som er statsborger i en anden medlemsstat, og som angiver at være turist, inden sin forevisning af et gyldigt identitetskort eller pas til godtgørelse af opholdsret, er blevet frihedsberøvet med henblik på udsendelse i henhold til artikel 59 Vw 2000 af hensyn til den offentlige orden, uanset at der ikke ses at være aktuel og alvorlig risiko for den offentlige orden?
- b) Såfremt spørgsmål 3.a. besvares bekræftende med hensyn til, at der foreligger en hindring: Er den frist, som medlemsstaten indrømmer til efterfølgende at forevise et gyldigt identitetskort eller pas, af betydning ved efterprøvelsen af begrundelsen for hindringen?
- c) Såfremt spørgsmål 3.a) besvares bekræftende med hensyn til at der foreligger en hindring: Er det relevant i forbindelse med efterprøvelsen af begrundelsen for hindringen, at medlemsstaten ifølge sin almindelige praksis efterfølgende yder erstatning for ulovlig frihedsberøvelse i henhold til udlændingeloven for det tidsrum, i hvilket den pågældende var frihedsberøvet og endnu ikke havde godtgjort sit statsborgerskab ved forevisning af et gyldigt identitetskort eller pas?
4. Er en medlemsstat, i hvilken der ikke gælder en almindelig identifikationspligt, på fællesskabsrettens nuværende stadium, navnlig når henses til forbuddet mod forskelsbehandling, afskåret fra i medfør af udlændingelovgivningen at frihedsberøve en person, der angiver at være turist, i henhold til artikel 59 Vw 2000 med henblik på udsendelse, inden den pågældende ved forevisning af et gyldigt identitetskort eller pas har godtgjort den påståede opholdsret?

Den anden sag:

5. Er det på fællesskabsrettens nuværende stadium retsstridigt, at en medlemsstat ikke betragter en statsborger i en anden medlemsstat, der opholder sig på statens område, som indehaver af en fællesskabsretligt sikret opholdsret, så længe den pågældende ikke selv har påberåbt sig en opholdsret som modtager af tjenesteydelser?
6. Skal begrebet modtager af tjenesteydelser, således som dette forstås i relation til retten til fri udveksling af tjenesteydelser, fortolkes således, at det også for det tilfælde, at den pågældende person opholder sig i den anden medlemsstat igennem et længere tidsrum, eventuelt i over seks måneder, anholdes dér som mistænkt for et strafbart forhold, ikke kan oplyse fast bopæl eller opholdssted og hverken har penge eller bagage, giver tilstrækkelig grundlag for at antage, at den pågældende person modtager tjenesteydelser af turistmæssig eller anden karakter i forbindelse med et kortvarigt ophold, f.eks. ydelser omfattende indkvartering eller beværtning?

Sag anlagt den 22. maj 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Belgien

(Sag C-221/03)

(2003/C 171/22)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 22. maj 2003 anlagt sag mod Kongeriget Belgien af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved G. Valero Jordana, som befuldmægtiget, bistået af avocats M. van der Woode og Th. Cellingsworth, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Kongeriget Belgien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til direktiv 91/676/EØF ⁽¹⁾
- vedrørende regionen Flandern, idet det ikke har vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for den fuldstændige gennemførelse og anvendelse af artikel 3, stk. 1 og 2, samt artikel 4, 5 og 10 i direktiv 91/676/EØF.

- vedrørende regionen Vallonien, idet det ikke har vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for den fuldstændige gennemførelse og anvendelse af artikel 3, stk. 1 og 2, og artikel 5 i direktiv 91/676/EØF.
- Kongeriget Belgien tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Direktiv 91/676/EØF fastsætter en trinvis procedure som medlemsstaterne skal følge for at nedbringe og forebygge vandforurening forårsaget eller fremkaldt af nitrater, der stammer fra landbruget. Med henblik herpå skal medlemsstaterne for det første kortlægge fersk grundvand, kystvand og overfladevand på deres område, der er berørt af eller kan blive berørt af forurening med nitrater fra landbruget (artikel 3, stk. 1). Når disse vande er kortlagt skal medlemsstaterne udpege »sårbare zoner« (artikel 3, stk. 2). Herefter skal medlemsstaterne udarbejde en kodeks eller kodekser for godt landmandskab, som følges af landbrugerne på et frivilligt grundlag (artikel 4). Endelig skal medlemsstaterne udarbejde handlingsprogrammer for de udpegede sårbare zoner, som skal omfatte flere foranstaltninger, der er fastsat i direktivet (artikel 5). Direktivet bestemmer, at medlemsstaterne hvert fjerde år skal forelægge en rapport for Kommissionen (artikel 10).

Kommissionen har gjort gældende, at Belgien synes at mene, at pligten til at gennemføre direktivet i henhold til belgisk ret henhører under de regionale myndigheders kompetence. Ifølge de belgiske myndigheder er den føderale myndighed alene kompetent til at udpege det kystvand og havvand, der er omfattet af direktivets artikel 3, stk. 1, og punkt A, nr. 3, i bilag I. Denne fortolkning er ikke i overensstemmelse med fællesskabsretten. Det påhviler nemlig de kompetente myndigheder i hver medlemsstat at sikre den fuldstændige gennemførelse af direktivet. For så vidt angår den føderale myndighed, har Kommissionen endvidere ikke kendskab til nogen foranstaltning med henblik på kortlægningen af havvand eller kystvand. For så vidt angår lovgivningen i Regionen Flandern og Regionen Vallonien vedrørende gennemførelsen af direktivet, konstaterer Kommissionen, at:

- Regionen Flandern har ikke vedtaget nogen bestemmelse om kortlægning af vand, der er berørt af forurening, og vand, der kan blive berørt af forurening, i strid med direktivets artikel 3, stk. 1. For så vidt angår sårbare zoner har regionen Flandern ikke iagttaget den procedure og de kriterier, der er fastsat i artikel 3, i forbindelse med udpegningen heraf på dens område. Den flamske kodeks for godt landmandskab er endvidere ikke i overensstemmelse med kravene i direktivets artikel 4 og bilag II, og det flamske handlingsprogram er heller ikke i overensstemmelse med betingelserne i direktivets artikel 5 og bilag III, idet det ikke finder anvendelse i alle de sårbare

zoner, der er udpeget af regionen Flandern, idet det er ufuldstændigt. Endelig gengiver rapporten vedrørende Flandern ikke alle de dokumenter og oplysninger, der kræves i henhold til direktivets artikel 10 og bilag V i forening.

- Regionen Vallonien har tilsidesat direktivets artikel 10, stk. 2, og artikel 12, idet kortlægningen af vand og udpegningen af sårbare zoner alene skete for en del af dens område. Kortlægningen og udpegningen skete for sent, og udpegningen af sårbare zoner er fortsat utilstrækkelig. De kompetente vallonske myndigheder har desuden ikke taget hensyn til forurening af kystvand og havvand i forbindelse med kortlægningen af vand, der er berørt af forurening, og i forbindelse med udpegningen af sårbare zoner, i strid med direktivets artikel 3. Direktivets artikel 5 er ligeledes blevet tilsidesat, idet regionen Vallonien i forbindelse med udpegningen af to sårbare zoner på sit område, skulle have vedtaget handlingsprogrammer inden for den fastsatte frist. Disse programmer er imidlertid stadig ikke blevet vedtaget.

(¹) Rådets direktiv 91/676/EØF af 12.12.1991 om beskyttelse af vand mod forurening forårsaget af nitrater, der stammer fra landbruget (EFT L 375 af 21.12.1991, s. 1).

Appel iværksat den 22. maj 2003 af Associazione Produttori Olivicoli Laziali (A.P.O.L.) og Associazione Italiana Produttori Olivicoli (A.I.P.O.) til prøvelse af dom afsagt den 6. marts 2003 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Anden Afdeling) i de forenede sager T-61/00 og T-62/00, Associazione Produttori Olivicoli Laziali (APOL) og Associazione Italiana Produttori Olivicoli (AIPO) mod Kommissionen

(Sag C-222/03 P)

(2003/C 171/23)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 21. maj 2003 iværksat appel af Associazione Produttori Olivicoli Laziali (APOL) og Associazione Italiana Produttori Olivicoli (AIPO) ved advokati Emilio Cappelli, Paolo De Caterini og Andrea Bandini, Rom, til prøvelse af dom afsagt den 6. marts 2003 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans

(Anden Afdeling) i de forenede sager T-61/00 og T-62/00, Associazione Produttori Olivicoli Laziali (APOL) og Associazione Italiana Produttori Olivicoli (AIPO) mod Kommissionen.

Appellanterne har nedlagt følgende påstande:

- Dommen afsagt den 6. marts 2003 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Anden Afdeling) i de forenede sager T-61/00 og T-62/00 ophæves.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellanten gør gældende, at dommen afsagt af Retten i Første Instans er behæftet med følgende fejl:

- Fejlagtig fortolkning og urigtig anvendelse af princippet om force majeure
- fejlagtig fortolkning og anvendelse af proportionalitetsprincippet samt af artikel 9, stk. 1, og artikel 17, stk. 2, litra b), i forordning nr. 355/77; utilstrækkelig begrundelse på grund af åbenbar indre modstrid
- tilsidesættelse af retten til forsvar på grund af manglende bevisoptagelse
- undladelse af at udtale sig om relevans af en foranstaltning med henblik på bevisoptagelse.

Sag anlagt den 22. maj 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Franske Republik

(Sag C-225/03)

(2003/C 171/24)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 22. maj 2003 anlagt sag mod Den Franske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved L. Ström og F. Simonetti, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Den Franske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/79/EF af 27. oktober 1998 om medicinsk udstyr til in vitro-diagnostik (¹), idet den ikke har vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at gennemføre direktivet, eller i hvert fald ikke har underrettet Kommissionen herom.

2. Den Franske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Direktiv 98/79/EF indeholder fælles regler om karakteristika og godkendelsesprocedurer for medicinsk udstyr til in vitro-diagnostik for på den mest forsvarlige måde at sikre den frie bevægelighed for dette udstyr. Direktivets artikel 22 forpligter medlemsstaterne til at vedtage de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktivet senest den 7. december 1999, og straks at underrette Kommissionen herom. Kommissionen modtog fra de franske myndigheder bekendtgørelse nr. 2001-198 af 1. marts 2001, som indeholder de for direktivets gennemførelse nødvendige lovgivningsmæssige bestemmelser. Imidlertid fremgår det af diverse skrivelser fra nævnte myndigheder, at gennemførelsesdekreterne stadig mangler at blive vedtaget og offentliggjort, før visse bestemmelser i bekendtgørelsen kan træde i kraft. Kommissionen har ikke modtaget nogen oplysninger, der gør det muligt at fastslå, at nævnte dekreter er blevet vedtaget, og konstaterer på dette grundlag, at Den Franske Republik endnu ikke har truffet alle nødvendige foranstaltninger for at gennemføre direktivet, eller i hvert fald ikke har underrettet Kommissionen herom.

(¹) EFT L 331 af 7.12.1998, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved beslutning truffet den 21. maj 2003 af Rechtbank Amsterdam i sagen A.J. van Pommeren-Bourgon diën mod Raad van Bestuur van de Sociale verzekeringsbank

(Sag C-227/03)

(2003/C 171/25)

Ved beslutning, indgået til Domstolens Justitskontor den 26. maj 2003, har Rechtbank Amsterdam i sagen A. J. van Pommeren-Bourgon diën mod Raad van Bestuur van de Sociale verzekeringsbank forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Er artikel 13, stk. 2, litra f), i forordning nr. 1408/71 (¹) til hinder for, at det i lovgivningen i en medlemsstat er fastsat, at en person, som helt er ophørt med at have erhvervsmæssig beskæftigelse på dennes område, i henhold til nævnte lovgivning kun opretholder sin lovpligtige forsikring, hvis den pågældende bevarer sin bopæl i medlemsstaten, hvorimod den pågældende i relation til medlemsstatens lovgivning om visse andre sociale sikringsgrene fortsat er omfattet af den lovpligtige forsikring uafhængigt af sin bopæl?

2. Har det betydning for besvarelsen af det første spørgsmål, at den pågældende person i henhold til medlemsstatens lovgivning for en række sociale sikringsgrene kan være forsikret på frivillig basis, uden at en sådan frivillig forsikring forudsætter, at den pågældende skal bevare sin bopæl i medlemsstaten?

Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, forelægges subsidiært følgende spørgsmål:

3. Skal artikel 39 EF i den ovenfor beskrevne situation fortolkes således, at det dermed er uforeneligt med denne bestemmelse, at en lovpligtig forsikring erstattes af en forsikring på frivillig basis, når den lovpligtige forsikring ophører, fordi der er indført en betingelse om, at den pågældende skal have bopæl i medlemsstaten?

(¹) EFT 1971 II, s. 366.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 23. maj 2003 af Korkein Oikeus i sagen The Gillette Company og Gillette Group Finland Oy mod LA-Laboratories Ltd Oy

(Sag C-228/03)

(2003/C 171/26)

Ved kendelse afsagt den 23. maj 2003, indgået til Domstolens Justitskontor den 26. maj 2003, har Korkein Oikeus i sagen The Gillette Company og Gillette Group Finland Oy mod LA-Laboratories Ltd Oy forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Ved anvendelsen af artikel 6, stk. 1, litra c), i Rådets første direktiv 89/104/EØF (¹) af 21. december 1988 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varemærker,

1. Hvilke er de kriterier
- a) på grundlag af hvilke spørgsmålet om at anse en vare for en reservedel eller et tilbehør skal afgøres, og
- b) på grundlag af hvilke man definerer de andre varer end dem, der skal anses for reservedele eller tilbehør, som også kan henhøre under ovennævnte bestemmelses anvendelsesområde?
2. Skal den lovlige karakter af brugen af tredjemands varemærke vurderes forskelligt afhængig af, om varen har karakter af tilbehør eller en reservedel, eller om det drejer sig om en vare, der på andet grundlag kan henhøre under ovennævnte bestemmelses anvendelsesområde?

3. Hvorledes skal man fortolke kravet om, at brugen er »nødvendig« for at angive anvendelsen af en vare? Kan nødvendighedskriteriet være opfyldt, selv om det er muligt at angive denne anvendelse uden udtrykkeligt at henvise til en tredjemands varemærke, f.eks. ved kun at henvise til det tekniske princip for varens funktion? Hvilken relevans har herved den omstændighed, at anvendelsesformålet måske er vanskeligere at forstå for forbrugerne, hvis der ikke udtrykkeligt henvises til tredjemands varemærke?
4. Hvilke omstændigheder skal der tages hensyn til ved vurderingen af overholdelsen af redelig markedsførings-sik? Udgør angivelsen af tredjemands varemærke i forbindelse med markedsføringen af ens egen vare en henvisning til den omstændighed, at den markedsførendes egen vare kvalitetsmæssigt, teknisk og med hensyn til dens andre egenskaber svarer til den vare, som angives ved tredjemands varemærke?
5. Berører det den lovlige karakter af brugen af en tredjemands varemærke, at den erhvervsdrivende, som henviser til tredjemands varemærke, også — foruden en reservedel eller tilbehør — markedsfører et eget produkt, som denne reservedel eller tilbehør er bestemt til at anvendes med?

(¹) EFT L 40 af 11.2.1989, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 5. maj 2003 af Juzgado de 1ª Instancia nr. 35, Barcelona, i sagen QDQ MEDIA SA mod Alejandro Omedas Lecha

(Sag C-235/03)

(2003/C 171/27)

Ved kendelse af 5. maj 2003, indgået til Domstolens Justitskontor den 2. juni 2003, har Juzgado de 1ª Instancia nr. 35, Barcelona, i sagen QDQ MEDIA SA mod Alejandro Omedas Lecha, forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Er det inden for rammerne af den beskyttelse, der tilkommer kreditor i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/35/EF af 29. juni 2000 om bekæmpelse af forsinket betaling i handelstransaktioner (¹), muligt at anse udgifter til advokat og procesfuldmægtig i forbindelse med en summarisk proces til opnåelse af et eksekutionsfundament til brug for inddrivelse af gælden, for at være omkostninger ved inddrivelsen?

(¹) EFT L 200 af 8.8.2000, s. 35.

Sag anlagt den 5. juni 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Nederlandene

(Sag C-241/03)

(2003/C 171/28)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 5. juni 2003 anlagt sag mod Kongeriget Nederlandene af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved G. Zavvos og W. Wils, som befuldmægtigede.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Kongeriget Nederlandene har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/26/EF af 16. maj 2000 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om ansvarsforsikring for motorkøretøjer og om ændring af Rådets direktiv 73/239/EØF og 88/357/EØF (Fjerde motorkøretøjsforsikringsdirektiv) (¹), idet det ikke har vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktivet, eller i hvert fald ikke har underrettet Kommissionen herom.
- Kongeriget Nederlandene tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Fristen for gennemførelsen af direktivet udløb den 20. juli 2002.

(¹) EFT 2000 L 181, s. 65.

Sag anlagt den 6. juni 2003 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Franske Republik

(Sag C-243/03)

(2003/C 171/29)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 6. juni 2003 anlagt sag mod Den Franske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved E. Traversa, som befuldmægtiget, bistået af avocat N. Coutrelis, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Den Franske Republik har tilsidesat de forpligtelser, der påhviler den i henhold til fællesskabsretten, særlig artikel 17 og 19 i Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag ⁽¹⁾, idet den har indført en særregel, som begrænser den fradragsberettigede merværdiafgift ved køb af investeringsgoder, såfremt disse goder er blevet finansieret ved hjælp af tilskud.
2. Den Franske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Artikel 17-20 i sjette direktiv vedrører ordningen om afgiftspligtige personers ret til fradrag i merværdiafgiften. Afgiftspligtige personer, som både udfører transaktioner, der giver ret til fradrag, og ikke-fradragsberettigede transaktioner, kan i afgiftsbeløb, der påhviler dem for afgiftspligtige transaktioner, fradrage afgiftsbeløb erlagt for goder eller tjenesteydelser inden for grænserne af en pro rata-sats, der beregnes i overensstemmelse med den fremgangsmåde, der er fastlagt i artikel 19.

På betingelser, der ikke er fastsat i sjette direktiv, begrænser den franske lovgivning retten til at fradrage merværdiafgift for goder, der er finansieret gennem tilskud. Den ordning, som den franske lovgivning indfører for afgiftspligtige personer, der udfører blandede transaktioner, afskærer nemlig retten til fradrag for merværdiafgift erlagt ved køb af et investeringsgode, for så vidt angår den del af købesummen, der er finansieret ved tilskud, såfremt den tilskudsfinansierede del ikke slår igennem i prisen for de afgiftspligtige transaktioner. Denne særregel, der vedrører køb af goder, som benyttes i virksomhed omfattet af direktivet, finder anvendelse, før der kan foretages et eventuelt fradrag efter pro rata-satsen, og nedsætter det merværdiafgiftsbeløb, som anvendes ved en eventuel beregning af den fradragsberettigede merværdiafgift efter pro rata-satsen. Undtagelser fra retten til fradrag er imidlertid kun tilladt i de tilfælde, der er udtrykkelig nævnt i sjette direktiv. Ifølge Kommissionen kan den franske regering ikke retfærdiggøre en sådan begrænsning af retten til fradrag med henvisning til artikel 2 i Rådets første direktiv 67/227/EØF af 11. april 1967 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter, og hvorefter merværdiafgiften opkræves med fradrag af det merværdiafgiftsbeløb, der umiddelbart har belastet de forskellige elementer, der indgår i prisen.

Tilsyneladende anvender de franske myndigheder tillige denne fradragsbegrænsning over for afgiftspligtige personer, som kun udfører transaktioner, der giver ret til fradrag.

⁽¹⁾ EFT L 145 af 13.6.1977, s. 1.

Sag anlagt den 10. juni 2003 af Den Franske Republik mod Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union

(Sag C-244/03)

(2003/C 171/30)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 10. juni 2003 anlagt sag mod Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union af Den Franske Republik ved F. Alabrune, G. de Bergues og Ch. Lemaire, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg.

Den Franske Republik har nedlagt følgende påstande:

- Artikel 1, nr. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/15/EF ⁽¹⁾ af 27. februar 2003 annulleres, for så vidt som den indsætter en ny artikel 4a i Rådets direktiv 76/768/EØF ⁽²⁾ om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om kosmetiske midler
- Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Artikel 4a i direktiv 76/768/EØF, som blev indsat ved artikel 1, nr. 2, i direktiv 2003/15/EF, forbyder markedsføring af kosmetiske midler, der i deres endelige udformning eller hvis bestanddele eller sammensætninger af bestanddele har været genstand for forsøg med dyr, og forbyder udførelse af dyreforsøg med færdige kosmetiske midler eller med bestanddele eller sammensætninger af bestanddele. Dette forbud er mere vidtgående end det eksisterende forbud, og er i strid med Verdenshandelsorganisationens regler.

Den franske regering har nedlagt påstand om annulation af direktivets artikel 1, nr. 2, idet bestemmelsen for det første tilsidesætter retssikkerhedsprincippet. Fællesskabslovgiver har tilsidesat kravet om retssikkerhed, eftersom lovgiver ikke på klar og præcis måde har defineret anvendelsesområdet for artikel 4a, og ved flere lejligheder anvender et upræcist udtryk, nemlig »for at opfylde kravene i dette direktiv«. Bestemmelserne i artikel 4a rejser prekære fortolkningsspørgsmål, og medlemsstaterne vil derfor antageligt gennemføre ændringsdirektivets bestemmelser på forskellig måde i national ret. For det andet er kravet om retssikkerhed endnu vigtigere, når det drejer sig om at pålægge personer forpligtelser. I dette tilfælde gør artikel 4a's unøjagtigheder og uklare indhold det ikke muligt for virksomhederne at afgøre, hvilke situationer og retlige forpligtelser artiklen omfatter.

Denne usikkerhed er særligt skadelig for de berørte virksomheder, fordi de europæiske producenter, for at fastholde deres tilstedeværelse på de internationale markeder og for ikke at falde bagefter med nyskabelser, som er det væsentligste element i deres konkurrencedygtighed, med sikkerhed skal kunne afgøre hvilke retlige situationer, der er omfattet af direktivets artikel 4a.

Subsidiært har den franske regering gjort gældende, at artiklen skal annulleres, fordi den tilsidesætter principperne om:

- retten til fri erhvervsudøvelse: artikel 4a medfører hindringer for retten til fri erhvervsudøvelse, samtidig med at disse hindringer ikke er begrundet i et formål af almen interesse for Fællesskabet, det vil sige dyrevelfærd, og fordi disse hindringer under alle omstændigheder udgør en uforholdsmæssig og urimelig indgriben i forhold til formålet
- proportionalitet: de ulemper, som gennemførelsen af bestemmelserne i direktivets artikel 4 medfører, står

ikke i forhold til det forfulgte formål. Den gevinst, bestemmelsen medfører for dyrevelfærden, er ekstremt begrænset. Artiklen vil føre til, at produkter, der medfører store risici for menneskers sundhed, vil blive bragt i omløb på grund af den manglende sammenhæng mellem artikel 4a's formål og det påregnede niveau inden for videnskaben

- forsigtighed: fællesskabslovgiver lader uacceptable risici hvile på menneskers sundhed
- ikke-forskelsbehandling: bestemmelserne i artikel 4a vil føre til, at ligheden mellem virksomheder, der agerer inden for kosmetiksektoren, ophører, uden objektiv begrundelse.

(¹) EFT L 66 af 11.3.2003, s. 26.

(²) EFT L 262 af 27.9.1976, s. 169.

RET TEN I FØRSTE INSTANS

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 26. februar 2003

i sag T-184/00, Zissis Christou Drouvis mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ⁽¹⁾

(Tjenestemænd — pension — justeringskoefficient — lovligheden af vedtægtens artikel 82, stk. 1, andet afsnit — ligebehandlingsprincippet — princippet om arbejdskraftens frie bevægelighed og om retten til frit at etablere sig på Fællesskabets område)

(2003/C 171/31)

(Processprog: græsk)

I sag T-184/00, Zissis Christou Drouvis, forhenværende tjenestemand ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, med bopæl i Maroussi-Attikis (Grækenland), ved advokat I. Stamoulis, og med valgt adresse i Luxembourg, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: J. Currall og P. Anestis), støttet af Rådet for Den Europæiske Union (befuldmægtigede: D. Zahariou og A. Pilette), angående en påstand om, at Kommissionens afgørelse, som blev meddelt sagsøgeren den 30. november 1999, om fastsættelse af sagsøgerens pension under anvendelse af den justeringskoefficient, der gælder for Grækenland, ændres, således at pensionen fastsættes under anvendelse af den samme justeringskoefficient, der gælder for personer bosat i Det Forenede Kongerige, eller, subsidiært, under anvendelse af den justeringskoefficient, der gælder for personer bosat i Belgien, har Retten (Fjerde Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, M. Vilaras, og dommerne V. Tiili og P. Mengozzi; justitssekretær: assisterende justitssekretær B. Pastor, den 26. februar 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.
- 2) Hver part bærer sine omkostninger.
- 3) Rådet for Den Europæiske Union bærer sine omkostninger.

⁽¹⁾ EFT C 335 af 25.11.2000.

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 7. maj 2003

i sag T-23/01, Eugène Émile Marie Kimman mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ⁽¹⁾

(Tjenestemænd — årlig ferie — tjeneste i et tredjeland — ulovlighedsindsigelse)

(2003/C 171/32)

(Processprog: fransk)

I sag T-23/01, Eugène Émile Marie Kimman, tjenestemand ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, med bopæl i Overijse (Belgien), ved avocat N. Lhoëst, og med valgt adresse i Luxembourg, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: H. Tserepa-Lacombe og F. Clotuche-Duvieusart), angående en påstand om annullation af den afgørelse af 25. maj 2000, hvorved Kommissionen nedsatte sagsøgerens årlige ferie for 2000 med en dag, har Retten (Første Afdeling), sammensat af præsidenten, B. Vesterdorf, og dommerne N.J. Forwood og H. Legal; justitssekretær: fuldmægtig D. Christensen, den 7. maj 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Kommissionens afgørelse af 25. maj 2000 annulleres, for så vidt sagsøgerens årlige ferie for 2000 nedsættes med en dag.
- 2) Kommissionen betaler sagens omkostninger.

⁽¹⁾ EFT C 95 af 24.3.2001.

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 20. maj 2003

i sag T-80/01, Barbara Diehl-Leistner mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ⁽¹⁾

(Tjenestemænd — almindelig udvælgelsesprøve — mundtlig prøve — ikke-optagelse på reservelisten — udvælgelseskomitémedlemmernes sprogkundskaber — ligebehandling)

(2003/C 171/33)

(Processprog: tysk)

I sag T-80/01, Barbara Diehl-Leistner, Luxembourg, ved avocat L. Thielen, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesska-

ber (befuldmægtigede: C. Berardis-Kayser og B. Wägenbaur), angående en anmodning om annullation af udvælgelseskomitéens afgørelse af 17. april 2000 om ikke at optage sagsøgeren på reservelisten for den almindelige udvælgelsesprøve KOM/A/12/98, har Retten (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, R. García-Valdecasas, og dommerne P. Lindh og J.D. Cooke; justitssekretær: fuldmægtig D. Christensen, den 20. maj 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.
- 2) Hver part bærer sine egne omkostninger.

(¹) EFT C 186 af 30.6.2001.

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 8. maj 2003

i sag T-82/01, VOF Josanne m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (¹)

(Indlandsskibsfart — kapacitet i Fællesskabets indlandsflåder — betingelser for idriftsættelse af nye fartøjer (»gammelt for nyt«-reglen) — udelukkelse)

(2003/C 171/34)

(Processprog: nederlandsk)

I sag T-82/01, VOF Josanne, Papendrecht (Nederlandene), Pieter van Wijnen, Papendrecht, Adrianus Jacobus van Wijnen, Papendrecht, Anigje Veen, Meerkerk (Nederlandene), ved advokats J. van Dam og Y. Ooykaas, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: H. van Vliet og W. Wils), angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning SG(2001) D/286100 af 9. februar 2001, hvorved den afslog ansøgningen om at udelukke skibet Josanne fra anvendelsesområdet for Rådets forordning (EF) nr. 718/99 af 29. marts 1999 om en kapacitetspolitik for Fællesskabets indlandsflåder til fremme af vandvejstransporten (EFT L 90, s. 1), har Retten (Tredje Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, K. Lenaerts, og dommerne J. Azizi og M. Jaeger; justitssekretær: fuldmægtig J. Plingers, den 8. maj 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.
- 2) Sagsøgerne bærer deres egne omkostninger og betaler Kommissionens omkostninger.

(¹) EFT C 186 af 30.6.2001.

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 10. april 2003

i sag T-186/01, Nicole Robert mod Europa-Parlamentet (¹)

(Tjenestemænd — søgsmål — frister — afvisning)

(2003/C 171/35)

(Processprog: fransk)

I sag T-186/01, Nicole Robert, tjenestemand ved Europa-Parlamentet, med bopæl i Strassen (Luxembourg), ved avocat A. Lorang, og med valgt adresse i Luxembourg, mod Europa-Parlamentet (befuldmægtigede: H. von Herten og D. Moore), angående en påstand om annullation af Parlamentets afgørelse om ikke at forfremme sagsøgeren til lønklasse B1 i forfremmelsesåret 1999, har Retten (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, R. García-Valdecasas, og dommerne P. Lindh og J.D. Cooke; justitssekretær: fuldmægtig M. Plingers, den 10. april 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Sagen afvises.
- 2) Hver part bærer sine egne omkostninger.

(¹) EFT C 317 af 10.11.2001.

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 22. maj 2003

i sag T-249/01, Marc Boixader Rivas mod Europa-Parlamentet (¹)

(Tjenestemænd — udvælgelsesprøve — meddelelse om udvælgelsesprøve — adgangsbetingelser — eksamensbevis som licenciatura eller tilsvarende uddannelse — uddannelse som Ingeniero Técnico — kendskab til et andet officielt sprog — bevis — annullationssøgsmål — udvælgelseskomitéens afgørelse — ugyldighedsindsigelse mod meddelelsen om udvælgelsesprøve)

(2003/C 171/36)

(Processprog: spansk)

I sag T-249/01, Marc Boixader Rivas, spansk Ingeniero Técnico, Madrid, ved avocat D. Lopez Garrido, og med valgt

adresse i Luxembourg, mod Europa-Parlamentet (befuldmægtigede: M. Gómez Leal og J.F. De Wachter), angående en påstand om annullation dels af udvælgelseskomitéens afgørelse af 27. juni 2001 om ikke at give sagsøgeren adgang til udvælgelsesprøve PE/90/A, dels af meddelelsen om denne udvælgelsesprøve, har Retten (Anden Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, J.J. Forwood, og dommerne J. Pirrung og A.W.H. Meij; justitssekretær: assisterende justitssekretær B. Pastor, den 22. maj 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Europa-Parlamentet frifindes.
- 2) Hver part bærer sine omkostninger.

(¹) EFT C 3 af 5.1.2002.

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 7. maj 2003

i sag T-278/01, Eric den Hamer mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (¹)

(Tjenestemænd — bedømmelsesrapport — annulations-søgsmål — erstatningssøgsmål)

(2003/C 171/37)

(Processprog: fransk)

I sag T-278/01, Eric den Hamer, tjenestemand ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, med bopæl i Malines (Belgien), ved avocat N. Lhoëst, og med valgt adresse i Luxembourg, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: C. Berardis-Kayser og A. Dal Ferro), angående for det første en påstand om annullation af afgørelsen om vedtagelse af sagsøgerens bedømmelsesrapport for perioden 1995-97 og for det andet om, at Kommissionen tilpligtes at erstatte den skade, der er forvoldt sagsøgeren navnlig ved den sene udarbejdelse af denne rapport, har Retten (enedommer: M. Pirrung); fuldmægtig D. Christensen, den 7. maj 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber tilpligtes at betale sagsøgeren et beløb på 3 000 EUR.
- 2) I øvrigt frifindes Kommissionen.
- 3) Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

(¹) EFT C 3 af 5.1.2002.

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 7. maj 2003

i sag T-327/01, Luciano Lavagnoli mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (¹)

(Tjenestemænd — forsinket udarbejdelse af bedømmelsesrapport — erstatningssøgsmål)

(2003/C 171/38)

(Processprog: fransk)

I sag T-327/01, Luciano Lavagnoli, tjenestemand ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, med bopæl i Berchem (Luxembourg), ved avocats G. Bouneou og F. Frabetti, og med valgt adresse i Luxembourg, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: J. Currall og L. Lozano Palacios), angående en påstand om godtgørelse for den ikke-økonomiske skade, sagsøgeren har lidt som følge af den forsinkede udarbejdelse af hans bedømmelsesrapport for perioden 1. juli 1997 til 30. juni 1999, har Retten (sat af dommer J. Pirrung); justitssekretær: ekspeditionssekretær J. Palacio González, den 7. maj 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Kommissionen betaler sagsøgeren et beløb på 2 000 EUR.
- 2) I øvrigt frifindes Kommissionen.
- 3) Kommissionen betaler sagens omkostninger.

(¹) EFT C 56 af 2.3.2002.

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 20. maj 2003

i sag T-179/02, Jan Pflugardt mod Den Europæiske Centralbank (¹)

(Den Europæiske Centralbanks personale — bedømmelsesrapport — annulations-søgsmål)

(2003/C 171/39)

(Processprog: tysk)

I sag T-179/02, Jan Pflugardt, Frankfurt am Main (Tyskland), ved avocat N. Pflüger, og med valgt adresse i Luxembourg, mod Den Europæiske Centralbank (befuldmægtigede: V. Saintot, T. Gilliams og B. Wägenbaur), angående en anmodning om

annullation af sagsøgerens bedømmelsesrapport for året 2001, har Retten (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, R. García-Valdecasas, og dommerne P. Lindh og J.D. Cooke; justitssekretær: fuldmægtig D. Christensen, den 20. maj 2003 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Den Europæiske Centralbank frifindes.
- 2) Hver part bærer sine egne omkostninger.

(¹) EFT C 202 af 24.8.2002.

KENDELSE AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 3. april 2003

i sag T-18/02, Anita Jannice Österholm mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (¹)

(Tjenestemænd — erstatningssøgsmål — afvisning)

(2003/C 171/40)

(Processprog: fransk)

I sag T-18/02, Anita Jannice Österholm, Stockholm, ved advocats J.R. Iturriagagoitia og K. Devolvé, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: J. Currall og V. Joris), vedrørende et krav om erstatning for den økonomiske og ikke-økonomiske skade, der er forvoldt sagsøgeren bl.a. som følge af den tid, der er hengået med behandlingen af en klage, som sagsøgeren har indgivet, har Retten (Anden Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, N.J. Forwood, og dommerne J. Pirrung og A.W.H. Meij; justitssekretær: H. Jung, den 3. april 2003 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

- 1) Der er ikke længere fornødent at træffe afgørelse om annullationssøgsmålet.
- 2) Erstatningssøgsmålet forkastes.
- 3) Kommissionen betaler halvdelen af sagsøgerens omkostninger og bærer sine egne omkostninger. Sagsøgeren bærer den anden halvdel af sine egne omkostninger.

(¹) EFT C 109 af 4.5.2002.

KENDELSE AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 8. april 2003

i sag T-91/02, Klausner Nordic Timber GmbH & Co. KG mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (¹)

(Annullationssøgsmål — sagens genstand bortfaldet — uforment at træffe afgørelse i sagen)

(2003/C 171/41)

(Processprog: tysk)

I sag T-91/02, Klausner Nordic Timber GmbH & Co. KG, Wismar (Tyskland), ved Rechtsanwalt D. Reich, og med valgt adresse i Luxembourg, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: V. Kreuschitz og V. Di Bucci), angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning 2002/468/EF af 15. januar 2002 om den statsstøtte, som Tyskland har ydet Klausner Nordic Timber GmbH & Co. KG, Wismar, Mecklenburg-Vorpommern (EFT L 165, s. 15), har Retten (Fjerde Udvidede Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, V. Tiili, og dommerne J. Pirrung, P. Mengozzi, A.W.H. Meij og M. Vilaras; justitssekretær: H. Jung, den 8. april 2003 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

- 1) Det er uforment at træffe afgørelse i sagen.
- 2) Kommissionen betaler sagens omkostninger, herunder de omkostninger, der vedrører sagen om foreløbige forholdsregler.

(¹) EFT C 156 af 29.6.2002.

KENDELSE AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 27. marts 2003

i sag T-163/02, Montan Gesellschaft Voss mbH Stahlhandel m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (¹)

(Annullationssøgsmål — uforment at træffe afgørelse — erstatningssøgsmål — formaliteten — formalitetsindsigelse henskudt til afgørelse i forbindelse med sagens realitet)

(2003/C 171/42)

(Processprog: tysk)

I sag T-163/02, Montan Gesellschaft Voss mbH Stahlhandel, Planneg (Tyskland), Jepsen Stahl GmbH, Nittendorf (Tyskland),

LNS — Lothar Niemeyer Stahlhandel GmbH & Co. KG, Essen (Tyskland), Metal Traders Stahlhandel GmbH, Düsseldorf (Tyskland), ved avocat K. Friedrich, og med valgt adresse i Luxembourg, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: J. Forman og R. Raith), angående dels en påstand om annullation af Kommissionens forordning (EF) nr. 560/2002 af 27. marts 2002 om indførelse af midlertidige beskyttelsesforanstaltninger mod importen af visse stålprodukter (EFT L 85, s. 1), dels en erstatningspåstand, har Retten (Første Afdeling), sammensat af præsidenten, B. Vesterdorf, og dommerne R.M. Moura Ramos og H. Legal; justitssekretær: H. Jung, den 27. marts 2003 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

- 1) *Det er uformødent at træffe afgørelse om annullationspåstanden.*
- 2) *Begæringen om afvisning af erstatningspåstanden henskydes til afgørelse i forbindelse med sagens realitet.*
- 3) *Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.*

(¹) EFT C 191 af 10.8.2002.

Kommissionens direktiv 91/357/EØF (EFT L 63, s. 23), dels om erstatning af det tab, sagsøgeren angiveligt har lidt, har Retten (Fjerde Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, V. Tiili, og dommerne P. Mengozzi og M. Vilaras; justitssekretær: H. Jung, den 21. marts 2003 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

- 1) *Sagen afvises for så vidt angår påstanden om annullation af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/2/EF af 28. januar 2002 om ændring af Rådets direktiv 79/373/EØF om handel med foderblandinger og om ophævelse af Kommissionens direktiv 91/357/EØF.*
- 2) *De af de sagsøgte nedlagte påstande om afvisning af sagen for så vidt angår påstanden om erstatning af det tab, sagsøgeren angiveligt har lidt, henskydes til afgørelse i forbindelse med sagens realitet.*
- 3) *Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.*

(¹) EFT C 180 af 27.7.2002.

KENDELSE AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 21. marts 2003

i sag T-167/02, *Établissements Toulorge mod Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union* (¹)

(Annullationssøgsmål — fysiske eller juridiske personer — retsakter, der berører dem umiddelbart og individuelt — direktiv 2002/2/EF — afvisning — erstatningssøgsmål)

(2003/C 171/43)

(Processprog: fransk)

I sag T-167/02, *Établissements Toulorge*, Bricquebec (Frankrig), ved advokats D. Waelbroeck og D. Brinckman, mod Europa-Parlamentet (befuldmægtigede: C. Pennera og E. Waldherr) og Rådet for Den Europæiske Union (befuldmægtigede: I. Diez Parra og F.P. Ruggeri Laderchi), støttet af Forbundsrepublikken Tyskland (befuldmægtigede: W.-D. Plessing og M. Lumma) og af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: A. Bordes), angående en påstand dels om annullation af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/2/EF af 28. januar 2002 om ændring af Rådets direktiv 79/373/EØF om handel med foderblandinger og om ophævelse af

KENDELSE AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 31. marts 2003

i sag T-226/02, *André Hecq mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber* (¹)

(Tjenestemænd — annullationssøgsmål — retsakt der udgør et klagepunkt — afvisning)

(2003/C 171/44)

(Processprog: fransk)

I sag T-226/02, *André Hecq*, tjenestemand ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, med bopæl i Mondernange (Luxembourg), ved advokats L. Vogel og D. Amatulli, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: J. Currall), angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning af 15. juni 2001 om godkendelse

af aftalen mellem næstformand Niel Kinnock og Kommissionens faglige organisationer og sammenslutninger vedrørende de midler, der stilles til rådighed for personalerepræsentationen, og af reglerne om de midler, der er til rådighed for personalerepræsentationen fra den 1. januar 2002, har Retten (Første Afdeling), sammensat af præsidenten, B. Vesterdorf, og dommerne R.M. Moura Ramos og H. Legal; justitssekretær: H. Jung, den 31. marts 2003 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

- 1) *Sagen afvises.*
- 2) *Hver part bærer sine egne omkostninger.*

(¹) EFT C 247 af 12.10.2002.

KENDELSE AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 31. marts 2003

i sag T-227/02, André Hecq mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (¹)

(Annulationssøgsmål — frist — afvisning)

(2003/C 171/45)

(Processprog: fransk)

I sag T-227/02, André Hecq, generalsekretær og repræsentant for Syndicat des fonctionnaires internationaux et européen (SFIE), med bopæl i Mondercange (Luxembourg), ved advokater L. Vogel og D. Amatulli, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: J. Currall), angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning af 15. juni 2001 om godkendelse af aftalen mellem næstformand Niel Kinnock og Kommissionens faglige organisationer og sammenslutninger vedrørende de midler, der stilles til rådighed for personalerepræsentationen, og af reglerne om de midler, der er til rådighed for personalerepræsentationen fra den 1. januar 2002, har Retten (Første Afdeling), sammensat af præsidenten, B. Vesterdorf, og dommerne R.M. Moura Ramos og H. Legal; justitssekretær: H. Jung, den 31. marts 2003 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

- 1) *Sagen afvises.*
- 2) *Hver part bærer sine egne omkostninger.*

(¹) EFT C 247 af 12.10.2002.

KENDELSE AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 3. april 2003

i sag T-258/02, Hendrikus Boukes mod Europa-Parlamentet (¹)

(Tjenestemænd — annulationssøgsmål — sagens genstand bortfaldet — afgørelse uforholden)

(2003/C 171/46)

(Processprog: fransk)

I sag T-258/02, Hendrikus Boukes, forhenværende tjenestemand ved Europa-Parlamentet, med bopæl i Waldbredimus (Luxembourg), ved avocat E. Boigelot, og med valgt adresse i Luxembourg, mod Europa-Parlamentet (befuldmægtigede: H. von Hertzen og L.G. Knudsen), angående en påstand om annullation af den af Europa-Parlamentets generalsekretær truffne afgørelse af 4. januar 2002 om afvisning af at sidestille det af sagsøgeren i henhold til nederlandsk lov af 21. december 2000 indgåede ægteskab med en person af samme køn med begrebet ægteskab i tjenstemandsvedtægtens forstand og af at tilkende ham alle de rettigheder, privilegier og immuniteter, der følger af gældende fællesskabsbestemmelser, har Retten (Fjerde Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, V. Tiili, og dommerne P. Mengozzi og M. Vilaras; justitssekretær: H. Jung, den 3. april 2003 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

- 1) *Det er ikke længere fornuddent at træffe afgørelse i denne sag.*
- 2) *Det er ufornuddent at træffe afgørelse vedrørende Kongeriget Nederlandenes begæring om intervention.*
- 3) *Europa-Parlamentet betaler sagsøgerens samt sine egne omkostninger.*

(¹) EFT C 274 af 9.11.2002.

KENDELSE AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS**den 11. april 2003****i sag T-392/02 R, Solvay Pharmaceuticals BV mod Rådet for Den Europæiske Union****(Særlige rettergangsformer — direktiv 70/524/EØF — tilbagekaldelse af godkendelse af et tilsætningsstof til foderstoffer — forordning (EF) nr. 1756/2002 — begæring om udsættelse af gennemførelsen — formaliteten — fumus boni juris — uopsættelighed — interesseafvejning)**

(2003/C 171/47)

(Processprog: fransk)

I sag T-392/02 R, Solvay Pharmaceuticals BV, Weesp (Nederlandene) ved advocaaten C. Meijer, F. Herbert og L. Struys, og med valgt adresse i Luxembourg, mod Rådet for Den Europæiske Union (befuldmægtigede: M. Balta og M. Ruggeri Laderchi), støttet af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: A. Bordes), angående en påstand om, at gennemførelsen af Rådets forordning (EF) nr. 1756/2002 af 23. september 2002 om ændring af Rådets direktiv 70/524/EØF om tilsætningsstoffer til foderstoffer for så vidt angår tilbagekaldelse af godkendelse af et tilsætningsstof og om ændring af Kommissionens forordning (EF) nr. 2430/1999 (EFT L 265, s. 1) udsættes, har Rettens præsident den 11. april 2003 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

- 1) Begæringen om foreløbige forholdsregler tages ikke til følge.
- 2) Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.

KENDELSE AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS**den 27. marts 2003****i sag T-398/02 R, Linea GIG Srl mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber****(Sag om foreløbige forholdsregler — konkurrence — betaling af bøde — bankgaranti — uopsættelighed — helt særlige omstændigheder — interesseafvejning)**

(2003/C 171/48)

(Processprog: italiensk)

I sag T-398/02 R, Linea GIG Srl, Firenze (Italien) ved advocats L. D'Amario og B. Calzia, og med valgt adresse i Luxembourg,

mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: L. Pignataro-Nolin og O. Beynet), angående en begæring om udsættelse af gennemførelsen af Kommissionens beslutning af 30. oktober 2002 om en procedure efter artikel 81 EF og EØS-aftalens artikel 53 (COMP/35.587 PO Video Games, COMP/35.706 PO Nintendo Distribution og COMP/36.321 Omega-Nintendo), hvorved Kommissionen pålagde sagsøgeren en bøde på 1,5 mio. EUR, har Rettens præsident den 27. marts 2003 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

- 1) Begæringen om foreløbige forholdsregler tages ikke til følge.
- 2) Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.

KENDELSE AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS**den 28. april 2003****i sag T-15/03, José Luis Zuazaga Meabe mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) ⁽¹⁾****(EF-varemærker — annulation — frist — åbenbart, at sagen skal afvises)**

(2003/C 171/49)

(Processprog: spansk)

I sag T-15/03, José Luis Zuazaga Meabe, Bilbao (Spanien), mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM), hvorunder den anden part i sagen for appelkammeret var Banco Bilbao Vizcaya Argentaria SA, Madrid, angående en påstand om annulation af en afgørelse truffet den 24. oktober 2002 af Andet Appellkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) i sag R 918/2001-2 vedrørende en indsigelsesprocedure mellem José Luis Zuazaga Meabe og Banco Bilbao Vizcaya Argentaria SA, har Retten i Første Instans (Anden Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, N.J. Forwood, og dommerne J. Pirrung og A.W.H. Meij; justitssekretær: H. Jung, den 28. april 2003 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

- 1) Sagen afvises.
- 2) Sagsøgeren betaler sine egne omkostninger.

⁽¹⁾ EFT C 70 af 22.3.2003.

Sag anlagt den 24. marts 2003 af Elisabeth von Pezold mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-108/03)

(2003/C 171/50)

(Processprog: tysk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 24. marts 2003 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Elisabeth von Pezold, Pöls (Østrig), ved Rechtsanwalt R. von Pezold.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Godkendelsen af punkt 6.2.1.4.1 i de særlige retningslinjer til gennemførelse af »andre foranstaltninger« i det østrigske program for udvikling af landdistrikterne, ZI. 21.200/50-II/00 af 27. juli 2000, C III i afsnit 6 om skovbrug ved Europa-Kommissionens beslutning K(2000) 1973 endelig udg. af 14. juli 2000 om godkendelse af programmeringsdokumentet for udvikling af landdistrikterne i Republikken Østrig, 2000-2006, annulleres.
- Subsidiært, for det tilfælde at Retten måtte finde, at punkt 6.2.1.4.1 i de nævnte særlige retningslinjer ikke er blevet godkendt af Europa-Kommissionen, fastslås dette i dommen.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren er indehaver af et skovbrug med skovarealer på circa 3 500 ha. Sagsøgeren gør gældende, at punkt 6.2.1.4.1 i Østrigs særlige retningslinjer for gennemførelse af »programmet til udvikling af landdistrikterne« begrænser støtteansøgninger til skovarealer på maksimalt 20 ha pr. skovbrug, og at denne begrænsning er blevet godkendt ved den anfægtede beslutning.

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren gjort gældende, at der ved fastsættelsen af en begrænsning på 20 ha indføres en støtte ud fra subjektive forhold i stedet for den i forordning nr. 1257/1999 foreskrevne støtte ud fra objektive forhold. Denne begrænsning til fordel for brug på indtil 20 ha, medfører

desuden en alvorlig konkurrencefordrejning i strid med artikel 35 i forordning nr. 1257/1999⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 1257/1999 af 17.5.1999 om støtte til udvikling af landdistrikterne fra Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL) og om ændring og ophævelse af visse forordninger, EFT L 160 af 26.6.1999, s. 80.

Sag anlagt den 10. april 2003 af Synopharm GmbH & Co. KG mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)

(Sag T-120/03)

(2003/C 171/51)

(Processproget vil blive fastlagt i henhold til procesreglementets artikel 131, stk. 2 — det sprog, stævningen er affattet på: tysk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 10. april 2003 anlagt sag mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) af Synopharm GmbH & Co. KG, Barsbüttel (Tyskland), ved Rechtsanwalt G.J. Hodapp. Den anden part i sagen for appelkammeret var Pentaforma-Sociedade Técnico-Medicinal, LDA, Sacavém (Portugal).

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Afgørelse truffet den 15. januar 2003 af Tredje Appellkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (sag R 44/2002-3) annulleres i det omfang, klagen blev afslået.
- Harmoniseringskontoret tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Ansøger om EF-varemærket: Sagsøgeren.

EF-varemærket, søges registreret: der Ordmærket »DERMASYN« for varer i klasse 1, 3 og 5 (bl.a. kosmetiske præparater, lægemidler, farmaceutiske præparater samt præparater til sundhedspleje og desinfektionsmidler til brug på menneskekroppen) — ansøgning nr. 662 403.

Indehaver af det i indsigelsessagen påberåbte varemærke eller tegn: Pentafarma-Sociedade Técnico-Medicinal, LDA.

Det i indsigelsessagen påberåbte varemærke eller tegn: Det portugisiske ordmærke »DERMAZIL« for varer i klasse 5 (bl.a. farmaceutiske præparater og desinfektionsmidler).

Indsigelsesafdelingens afgørelse: Afslag på ansøgningen for en række varer i klasse 3 og 5.

Appelkammerets afgørelse: Annullation af indsigelsesafdelingens afgørelse for nogle af varerne i klasse 5. I øvrigt afslag på sagsøgerens klage.

Søgsmålsgrunde:

- Kun for så vidt angår varerne i klasse 5 kan det anføres, at varerne, der sammenlignes, ligner hinanden.
- De sidste stavelser, der er de eneste relevante, adskiller sig tydeligt fra hinanden, både hvad angår skrifttypen og lydligt.
- Der er ingen risiko for forveksling.

Sag anlagt den 14. april 2003 af AGA AB mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-122/03)

(2003/C 171/52)

(Processprog: tysk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 14. april 2003 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af AGA AB, Lidingö (Sverige), ved Rechtsanwältin B. Sträter og M. Ambrosius.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Beslutningen truffet den 4. februar 2003 af Det Europæiske Agentur for Lægemiddelvurdering, dokument nr. EMEA/2044, annulleres.
- Sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren er indehaver af en fællesskabstilladelse for lægemidlet INOmax, som indeholder den medicinske virksomme bestanddel kvælstofoxid (NO). Den 25. januar 2002 meddelte de kompetente myndigheder i Frankrig en anden virksomhed en national tilladelse for et lægemiddel med navnet KINOX, som også indeholder det lægeligt virksomme stof kvælstofoxid. På foranledning af denne tilladelse anmodede sagsøgeren den 2. oktober 2002 Det Europæiske Agentur for Lægemiddelvurdering om at gennemføre en procedure i henhold til artikel 31 i direktiv 2001/83/EF⁽¹⁾ for kvælstofoxid-holdige lægemidler. Denne anmodning er blevet afslået ved den anfægtede beslutning med den begrundelse, at sagsøgeren ikke som indehaver af en fællesskabstilladelse er berettiget til at anmode herom.

Sagsøgeren har fremført følgende anbringender:

- Tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter. Sagsøgeren har anført, at den anfægtede beslutning er blevet truffet af medarbejdere ved agenturets sekretariat, der efter de relevante procedurebestemmelser i direktiv 2001/83/EF og forordning nr. 2309/93/EF⁽²⁾ ikke var kompetente til at træffe en sådan beslutning. Ifølge sagsøgeren skulle i stedet Udvalget for Farmaceutiske Specialiteter inden for agenturet have besluttet, om anmodningen skulle afslås.
- Tilsidesættelse af retten til kontradiktion, for så vidt som sagsøgeren ikke inden beslutningen om at afslå anmodningen af formelle grunde fik lejlighed til forinden at tage stilling hertil.
- Tilsidesættelse af artikel 31 i direktiv 2001/83/EF. I modsætning til, hvad der er agenturets opfattelse, har sagsøgeren anført, at indehaveren af fællesskabstilladelser for humanmedicin også er berettiget til at indgive en anmodning i henhold til denne artikel.

⁽¹⁾ EFT L 311 af 28.11.2001, s. 67.

⁽²⁾ EFT L 214 af 24.8.1993, s. 1.

Sag anlagt den 10. april 2003 af Pfizer Limited mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber**(Sag T-123/03)**

(2003/C 171/53)

(Processprog: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 10. april 2003 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Pfizer Limited, Sandwich, Det Forenede Kongerige, ved D. Anderson, QC, barrister K. Bacon samt solicitors I. Dodds-Smith og T. Fox.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens beslutning af 6. januar 2003, hvorved »Lopid« indbringes for Udvalget for Farmaceutiske Specialiteter (herefter »CPMP«) i henhold til artikel 30 i fællesskabskodeksen for humanmedicinske lægemidler, annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren driver virksomhed inden for lægemiddelområdet. Sagsøgeren repræsenterer forskellige selskaber, der er markedsføringstilladelsesindehavere for »Lopid« i EU og Island. Markedsføringstilladelserne i EU blev udstedt efter nationale godkendelsesprocedurer. Der er forskelle mellem tilladelserne i EU. Som følge af afvigelserne i de nationale afgørelser har Kommissionen meddelt Det Europæiske Agentur for Lægemiddelvurdering (herefter »EMA«), at sagen officielt indbringes i henhold til artikel 30 i fællesskabskodeksen om humanmedicinske lægemidler med henblik på at udarbejde et harmoniseret produktresumé. EMA meddelte denne kommissionsbeslutning til sagsøgeren ved skrivelse af 27. januar 2003.

Sagsøgeren har til støtte for sin påstand påberåbt sig manglende kompetence, tilsidesættelse af væsentlige formkrav og/eller magtfordrejning.

Ifølge sagsøgeren skal den anfægtede beslutning annulleres som følge af, at EMA/CPMP og Kommissionen savner kompetence. Sagsøgeren har anført, at ingen af de tre betingelser for en gyldig indbringelse af sagen fra Kommissionens side i medfør artikel 30 er opfyldt. For det første har sagsøgeren gjort gældende, at de afvigende afgørelser vedrørende formuleringerne i produktresuméerne ikke udgør afvigende afgørelser

om tilladelse af »Lopid« i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 30. For det andet har sagsøgeren gjort gældende, at selskabet hverken er blevet klart underrettet om, hvilket spørgsmål der er forelagt CPMP, eller har modtaget en tilfredsstillende forklaring vedrørende de problemer, der er blevet rejst. For det tredje har sagsøgeren anført, at der ikke er tvivl om lægemidlets kvalitet, sikkerhed og/eller effekt. At der ikke foreligger egentlige hensyn til den offentlige sundhed kan udledes af, at generiske udgaver af »Lopid« ikke er omfattet af forelæggelsen for CPMP.

Derudover har sagsøgeren gjort gældende, at Kommissionen har tilsidesat princippet om god forvaltning og/eller begået magtfordrejning. Sagsøgeren har under henvisning til De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans' dom i sagen Artegoda m.fl. mod Kommissionen⁽¹⁾ gjort gældende, at en artikel 30-forelæggelse ikke kan føre til en bindende kommissionsbeslutning. Sagsøgeren har desuden gjort gældende, at det er højst usandsynligt, at alle de nationale kompetente myndigheder ville frafalde deres synspunkter, når de præsenteres for en ikke-bindende udtalelse fra CPMP. Sagsøgeren har herefter konkluderet, at artikel 30-forelæggelsen skete med et formål, der ikke kan opnås, og at Kommissionens manglende hensyntagen hertil er en tilsidesættelse af princippet om god forvaltning. Desuden eller subsidiært, udgør Kommissionens fremgangsmåde magtfordrejning.

⁽¹⁾ Sag T-74/00. Er appelleret af Kommissionen: Sag C-39/03 P.

Sag anlagt den 18. april 2003 af SUCCESS MARKETING Unternehmensberatungsgesellschaft m.b.H mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)**(Sag T-128/03)**

(2003/C 171/54)

(Processproget vil blive fastlagt i henhold til procesreglementets artikel 131, stk. 2 — det sprog, stævningen er affattet på: tysk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 18. april 2003 anlagt sag mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) af SUCCESS-MARKETING Unternehmensberatungsgesellschaft m.b.H, Linz (Østrig), ved Rechtsanwalt G. Secklehner, og med valgt adresse i Luxembourg. Den anden part i sagen for appelkammeret var Chipita International S.A., Athen.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Afgørelse truffet den 13. februar 2003 af Første Appellkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) og/eller det til Første Appellkammers afgørelse udarbejdede korrigerende af 13. marts 2003 annulleres.
- Harmoniseringskontoret tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsanlægget har samme oprindelse som sag T-380/02 (SUCES-MARKETING Unternehmensberatungsgesellschaft mod KHIM, EFT C 101 af 26.4.2003, s. 35), og søgsmålsgrundene og argumenterne svarer til dem, der gøres gældende i nævnte sag.

Sag anlagt den 18. april 2003 af Shering-Plough Ltd. mod Kommission for De Europæiske Fællesskaber og Det Europæiske Agentur for Lægemiddelvurdering (EMA)

(Sag T-133/03)

(2003/C 171/55)

(Processprog: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 18. april 2003 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber og Det Europæiske Agentur for Lægemiddelvurdering (herefter »EMA«) af Shering-Plough Ltd., Bruxelles, Belgien, ved lawyers Dr. G. Berrisch og P. Bogaert.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- EMA's afgørelse af 14. februar 2003 om afslag på en såkaldt type I-ændring af navnet på lægemidlet »Allex 5 mg smeltetablet« til »Allex Reditabs 5 mg smeltetablet« annulleres.
- De sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren driver virksomhed inden for lægemiddelområdet og er markedsføringstilladelsesindehaver for lægemidler, der er

godkendt under navnet »Allex«. Denne markedsføringstilladelse omfatter tre lægemiddelformer: Filmovertrukne tabletter, sirup og smeltetablet.

Den 2. oktober 2002 indbragte sagsøgeren en ansøgning til EMA om en type I-ændring af markedsføringstilladelsen af navnet på smeltetabletter fra »Allex 5 mg smeltetablet« til »Allex Reditabs 5 mg smeltetablet«. I lyset af yderligere oplysninger fra sagsøgeren gav EMA med den anfægtede afgørelse afslag på navneændring.

Sagsøgeren har til støtte for sin påstand påberåbt sig en tilsidesættelse af den lovgivning, der finder anvendelse, og princippet om ligebehandling. Sagsøgeren har desuden gjort gældende, at selskabets ret til kontradiktion er blevet tilsidesat, og at EMA har tilsidesat sin begrundelsespligt.

Ifølge sagsøgeren anvendes dom afsagt af Retten i Første Instans i sag T-123/00, Thomae⁽¹⁾, forkert i den anfægtede afgørelse til at give afslag på den foreslåede navneændring. Sagsøgeren har anført, at den foreliggende sag ikke vedrører spørgsmålet om, hvorvidt forskellige navne kan anvendes for det samme lægemiddel, men spørgsmålet om, hvorvidt forskellige navne kan anvendes for forskellige lægemidler, der er omfattet af den samme markedsføringstilladelse. Som følge heraf har sagsøgeren gjort gældende, at dommen i sagen T-123/00 ikke finder anvendelse eller ikke kan udvides til at finde anvendelse på den foreliggende sag.

Sagsøgeren har desuden gjort gældende, at EMA har tilsidesat princippet om, at der ikke må diskrimineres. Ifølge sagsøgeren er der ikke nogen objektiv begrundelse for at behandle markedsføringstilladelsesindehavere, hvis to lægemiddelformer er omfattet af den samme markedsføringstilladelse, og markedsføringstilladelsesindehavere, hvis to lægemiddelformer er omfattet af to markedsføringstilladelser, forskelligt.

⁽¹⁾ Dom af 10.12.2002, sag T-123/00, Thomae mod Kommissionen (endnu ikke offentliggjort i Samling af Afgørelser).

Sag anlagt den 14. april 2003 af Sniace, S.A. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-141/03)

(2003/C 171/56)

(Processprog: spansk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 14. april 2003 anlagt sag mod Kommissionen for De

Europæiske Fællesskaber af Sniace, S.A., Madrid (Spanien), ved advokat José Luis Baró Fuentes.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Artikel 1 i beslutningen af 11. december 2002 annulleres, for så vidt som det deri er anført, at Spanien har ydet statsstøtte på 7 388 258 EUR til Sniace S.A.
- Subsidiært opretholdes artikel 1 i beslutningen af 11. december 2002, for så vidt som det deri er anført, at statsstøtten er forenelig med det fælles marked.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Det sagsøgende selskab i denne sag bestrider, at en kontrakt om et efterstillet lån med andel i overskuddet på 12 020 242 EUR, der er indgået med Caja Cantabria sammen med en likviditetsaftale, hvorefter der var mulighed for at anvende de kreditrettigheder, der følger af lånet i form af værdipapirer, kan kvalificeres som statsstøtte eller støtte, som ydes ved hjælp af statsmidler.

Til støtte for sine påstande har sagsøgeren fremført følgende søgsmålsgrunde og væsentlige argumenter:

- 1) Der er tale om en urigtig fortolkning af begrebet »statsstøtte, eller støtte, som ydes ved hjælp af statsmidler« i artikel 87, stk. 1, EF. Sagsøgeren anfægter for det første, at Kommissionen i sin endelige beslutning har lagt til grund, at de midler, som Caja Cantabria havde brugt til at finansiere lånet til Sniace hidrørte fra »statsmidler«. Det understreges i denne forbindelse, at Caja Cantabrica er et kreditinstitut, der har retlig form som en privat virksomhed, og som er underlagt privat ret. Bankens midler hidrører ikke fra staten men derimod fra privatpersoner og virksomheder. I det foreliggende tilfælde optrådte Caja Cantabria som en privat investor, der opbygger sin kapital ved hjælp af renteindtægter fra kort- eller langfristede lån. Det gøres for det andet gældende, at beslutningen om at yde lån til Sniace udelukkende var af kommerciel karakter, idet den var truffet på baggrund af kriterier om transaktionsrentabilitet uden at de offentlige myndigheder var involveret i den tekniske eller kommercielle beslutning om at yde lånet.
- 2) Åbenbart urigtigt skøn i forbindelse med anvendelsen af princippet om den private investor, som handler inden for rammerne af en markedsøkonomi. Ifølge sagsøgeren fører den detaljerede analyse af betingelserne for at

yde lånet sammen med sammenligningen mellem de betingelser, som Caja Cantabrica tilbød, og de tilbud, som to andre private kreditinstitutter afgav sammenholdt med de retningslinjer, som Kommissionen har fastsat i sin meddelelse til medlemsstaterne af 13. november 1993, frem til den konklusion, at lånet med andel i overskuddet blev ydet på markedsvilkår.

- 3) Tilsidesættelse af princippet om hensynet til den berettigede forventning og af proportionalitetsprincippet. Det gøres i denne forbindelse for det første gældende, at såvel lovligheden af den almindelige ordning i Spanien vedrørende ydelsen af lån med andel i overskuddet til virksomheder, der er under omstrukturering, som opfyldelsen af de formelle krav, der stilles af Director de Ayudas de Estado (fremlæggelse af dokumentation for, at lånet blev ydet på markedsvilkår), samt de garantier, som denne myndighed gav ved at henlægge sagen, gav sagsøgeren er berettiget forventning om, at den administrative procedure ville blive afsluttet enten med sagens henlæggelse, idet der ikke var anledning til at indlede nogen undersøgelse eller med en beslutning, hvorved det blev fastslået, at lånet ikke kan betragtes som statsstøtte. Sagsøgeren mener for det andet at kunne konstatere, at varigheden af undersøgelsesfasen (mere end 58 måneder) og de ressourcer, som Kommissionen har anvendt til at undersøge en kommerciel transaktion, der ikke er teknisk kompliceret, overskrider grænserne for det, der i normalt er passende og nødvendigt i sådanne tilfælde.
- 4) Endelig har det sagsøgende selskab gjort gældende, at selskabets ret til at forsvare sig er blevet tilsidesat, nærmere betegnet retten til at bevare forretningshemmeligheder, der er beskyttet ved artikel 287 EF, for så vidt som Kommissionen sendte de spanske myndigheders svar på Kommissionens første anmodning om oplysninger (herunder sagsøgerens bemærkninger) til advokaterne for den virksomhed, hvis anmeldelse var anledningen til, at undersøgelsesproceduren blev indledt.

Sag anlagt den 28. april 2003 af Nadine Schmitt mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-144/03)

(2003/C 171/57)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 28. april 2003 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Nadine Schmitt, Ispra (Italien), ved advokats Pierre-Paul Van Gehuchten og Pierre Jadoul, og med valgt adresse i Luxembourg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens udtrykkelige afslag BSS01MSCDL/GS/MSG D (02) N6779 af 11. juli 2002 på sagsøgerens ansøgning i henhold til artikel 90, stk. 1, i tjenestemandsvedtægten D/256/02 annulleres.
- Afslaget på registrering af sagsøgerens nye administrative klage annulleres om nødvendigt.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren er tjenestemand ved Kommissionen. Søgsmålet vedrører afslaget på en ansøgning om udlevering af visse dokumenter fra sagsøgerens personlige aktmappe og en ansøgning om at få tilstillet angiveligt ærekrænkende dokumenter vedrørende hende. Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført, at beskyttelsen af kvinder og mænds ligestilling i arbejdsmæssig sammenhæng, som er fastslået i artikel 31 i EU-chartret om grundlæggende rettigheder, er tilsidesat, eftersom sagsøgte ikke har truffet de nødvendige foranstaltninger til at beskytte sagsøgeren mod de påståede angreb fra andre tjenestemænd ved Kommissionen. Disse har ifølge sagsøgeren karakter af psykisk chikane mod hende. Sagsøgeren har ligeledes anført, at vedtægtens artikel 25, 26 og 45, begrundelsespligten og retten til kontradiktion er tilsidesat.

Sag anlagt den 15. april 2003 af Asociación de Empresarios de Estaciones de Servicio de la Comunidad de Madrid og la Federación Catalana de Estaciones de Servicio mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-146/03)

(2003/C 171/58)

(Processprog: spansk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 15. april 2003 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Asociación de Empresarios de Estaciones de Servicio de la Comunidad de Madrid og la Federación Catalana de Estaciones de Servicio med hjemsted henholdsvis i Madrid og Barcelona, ved advokat Raimundo Ortega Bueno.

Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens beslutning af 11. december 2002 annulleres, for så vidt som det deri bestemmes, at de støtteforanstaltninger til fordel for landbrugskooperativerne, der indebærer, at det kun er sådanne kooperativer, der uden begrænsning kan levere brændstof til andre, der ikke indgår i kooperativet, og hvorved de kan anvende den fordelagtige skatteordning, hvilke foranstaltninger er indeholdt i det kongelige lovdekret 10/2000 af 6. oktober om hastende støtteforanstaltninger til landbrugs- fiskeri- og transportsektoren, ikke skal betegnes som støtte i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i EF-traktatens artikel 87, stk. 1.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

De sagsøgende sammenslutninger i den foreliggende sag, som er de samme som i sag T-95/03, nemlig Asociación de Empresarios de Estaciones de Servicio de la Comunidad de Madrid og La Federación Catalana de Estaciones de Servicio (¹), anfægter Kommissionens afvisning af at betragte de foranstaltninger, der er indført ved kongeligt lovdekret 10/2000, og som indebærer, at det kun er landbrugskooperativerne — og ikke andre kooperativer, der ligeledes har status som særligt beskyttede — der uden nogen form for begrænsning har adgang til at forsyne andre, der ikke indgår i kooperativet, med benzin B, uden at dette medfører tab af de skattemæssige fordele, der indrømmes kooperativer, der nyder særlig beskyttelse. Ifølge den anfægtede beslutning udgør de foranstaltninger, der er genstand for sagen, ikke statsstøtte, i det omfang de kan begrundes i hensynet til skattesystemets art og opbygning.

Til støtte for deres påstand gør sagsøgerne gældende, at sagsøgte har anlagt fejlagtige skøn og begået forskellige retlige fejl, idet

- sagsøgte har fritaget den spanske regering for forpligtelsen til at begrunde de omhandlede foranstaltninger under henvisning til skattesystemets art. I den anfægtede beslutning gengives faktisk ingen af de argumenter, som den spanske regering har fremført (dvs. nødvendigheden af at fremme liberaliseringen af brændstofsektoren som en strukturforanstaltning til imødegåelse af stigningen i prisen på råolie og eurokursens fald i forhold til dollar)
- sagsøgte har anset det kongelige lovdekret 10/2000 for at være i overensstemmelse med skattesystemets art og begrundet denne overensstemmelse i en analyse af den skatteordning, der finder anvendelse på kooperativerne, hvilken analyse sagsøgerne betragter som ufuldstændig og fejlagtig
- sagsøgte ikke har kvalificeret de foranstaltninger, der er genstand for sagen, som statsstøtte.

Sagsøgerne har særligt gjort gældende, at der ikke findes nogen særlig skatteordning, der specifikt finder anvendelse på landbrugskooperativerne, hvilket skulle give sig udslag i visse skattemæssige forpligtelser, som de pågældende foranstaltninger angiveligt netop har til formål at kompensere for. Den omstændighed, at disse foranstaltninger ikke består i en godkendelse af en ny skattemæssig fordel, men derimod udgør en fravigelse af de forpligtelser, som kooperativerne indtil nu har skullet respektere ved leveringen af brændstof til enheder, der ikke indgår i kooperativet, hvilket sætter dem i stand til at påberåbe sig en allerede eksisterende gunstig skatteordning, medfører ikke, at der ikke er tale om en ny fordel i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i EF-traktatens artikel 87, stk. 1.

(¹) EFT C 112 af 10.5.2003, s. 43.

Sag anlagt den 30. april 2003 af Devinlec Developpement Innovation Leclerc mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)

(Sag T-147/03)

(2003/C 171/59)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 30. april 2003 anlagt sag mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) af Devinlec Developpement Innovation Leclerc, Toulouse (Frankrig), ved avocat Jean-Pierre Simon.

Den anden part i sagen for appelkammeret var T.I.M.E.ART ULUSLARARASI SAAT TICARETI VE DIS TICARET A.S.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Den anfægtede afgørelse truffet den 30. januar 2003 af Tredje Appelkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) i sag R 109/2002-3 annulleres, og ansøgningen om EF-figurmærket QUANTUM afslås.
- Harmoniseringskontoret tilpligtes at betale sagens omkostninger, og ansøgeren om EF-varemærket tilpligtes at betale omkostningerne ved sagens behandling ved Harmoniseringskontoret.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Ansøger om EF-varemærket: T.I.M.E.ART ULUSLARARASI SAAT TICARETI VE DIS TICARET A.S.

EF-varemærket, der søges registreret: Figurmærket QUANTUM — ansøgning nr. 625 913 for varer i klasse 14 (urprodukter, smykker).

Indehaver af det i indsigelsessagen påberåbte varemærke eller tegn: Sagsøgeren.

Det i indsigelsessagen påberåbte varemærke eller tegn: Det franske figurmærke QUANTIEME, nr. 1 555 274 for varer i klasse 14 og 18 (navnlig armbåndsure, ure og armbånd).

Indsigelsesafdelingens afgørelse: Afslag på registrering.

Appelkammerets afgørelse: Annullation af indsigelsesafdelingens afgørelse og forkastelse af indsigelsen.

Søgsmålsgrunde: Urigtig anvendelse af artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 40/94 (¹) (risiko for forveksling), og manglende overholdelse af forskrifterne i regel 50 i forordning nr. 2868/95 (²) til gennemførelse af EF-varemærket.

(¹) Rådets forordning (EF) nr. 40/94 af 20.12.1993 om EF-varemærker (EFT L 1994 11, s. 1).

(²) Kommissionens forordning (EF) nr. 2868/95 af 13. december 1995 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 40/94 om EF-varemærker (EFT L 303 af 15.12.1995, s. 1).

Sag anlagt den 18. april 2003 af Inex N.V. mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)

(Sag T-153/03)

(2003/C 171/60)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 18. april 2003 anlagt sag mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) af Inex N.V., Luxembourg, ved avocat Thierry van Innis.

Den anden part i sagen for appelkammeret var Robert Wiseman & Sons Limited, Glasgow (Det Forenede Kongerige).

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Afgørelse truffet den 4. februar 2003 af Andet Appelkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) i sag R 106/2001-2 annulleres.
- Harmoniseringskontoret tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Ansøger om EF-varemærket: Robert Wiseman & Sons Limited.

EF-varemærket, der søges registreret: Figurmærke bestående af en grafisk gengivelse af en sort og hvid kohud — ansøgning nr. 132 134 for varer og tjenesteydelser i klasse 29, 32 og 39 (navnlig: mælk, mælkedrikke, mejeriprodukter, fløde og youghurt).

Indehaver af det i indsigelsessagen påberåbte varemærke eller tegn:

Sagsøgeren.

Det i indsigelsessagen påberåbte varemærke eller tegn:

Det sammensatte Benelux-varemærke nr. 580 538, der til dels består af en grafisk gengivelse af en sort og hvid kohud og er registreret for varer i klasse 29 og 30.

Indsigelsesafdelingens afgørelse:

Indsigelsen forkastes.

Appelkammerets afgørelse:

Søgsmålsgrunde:

Sagsøgerens klage afvises.

Tilsidesættelse af begrebet forvekslingsrisiko, som dette er fortolket af Domstolen fordi:

- varerne er af samme art
- der er lighed mellem indsigerens varemærke og det dominerende og særprægede element i det første varemærke
- varerne er bestemt til brug i den brede offentlighed som dagligvarer.

Sag anlagt den 24. april 2003 af Michael Cwik mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-155/03)

(2003/C 171/61)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 24. april 2003 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Michael Cwik, Tervuren (Belgien), ved avocat Nicolas Lhoëst, og med valgt adresse i Luxembourg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Generalsekretærens afgørelse af 13. juni 2002, der uden ændringer opretholder sagsøgerens bedømmelsesrapport for perioden fra den 1. juli 1995 til den 30. juni 1997, annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale en erstatning på 15 000 EUR.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren anfægter den med to år forsinkede meddelelse af hans bedømmelsesrapport for perioden mellem juli 1995 og juni 1997 samt indholdet af denne, når henses til de forudgående rapporter.

Til støtte for sine påstande har sagsøgeren gjort gældende, at begrundelsespligten er tilsidesat, at der foreligger et åbenbart urigtigt skøn, magtfordrejning og proceduremangler.

Sag anlagt den 30. april 2003 af Orlando Pérez-Díaz mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-156/03)

(2003/C 171/62)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 30. april 2003 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Orlando Pérez-Díaz, Bruxelles, ved avocat Marc-Albert Lucas.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Afgørelsen truffet af udvælgelseskomitéen i forbindelse med udvælgelsesprøve KOM/R/A/01/1999, hvorved sagsøgeren ikke blev opført på reservelisten, hvilket han fik meddelelse om ved skrivelse af 21. januar 2003 fra kontorchefen for personaleafdelingen i Kommissionens Generaldirektorat for Forskning på vegne af formanden for udvælgelseskomitéen, annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagsøgeren erstatning for den ikke-økonomiske skade og de forringede karrieremuligheder, han blev påført som følge af den anfægtede afgørelses ulovlighed, hvilket beløb fastsættes af Retten.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren, der er ansat ved Centre pour Développement de l'Entreprise, tilmeldte sig som ansøger til proceduren KOM/R/A/01/1999, som blev organiseret af Kommissionen med henblik på oprettelse af en ansættelsesreserve af midlertidigt

ansatte. Ved afgørelse af 14. juli 2000 blev sagsøgeren ikke optaget på reservelisten. Afgørelsen blev annulleret ved dom afsagt af Retten den 24. september 2002 i sag T-102/01. Til opfyldelse af dommen besluttede udvælgelseskomitéen herefter at organisere nye mundtlige prøver, hvori sagsøgeren deltog, idet han dog tog forbehold over for deres lovlighed. Udvalgelseskomitéen besluttede, at resultatet af sagsøgerens deltagelse i de nye prøver ikke var tilstrækkeligt til at optage ham på reservelisten.

Til støtte for sine påstande har sagsøgeren fremført følgende fem anbringender:

- tilsidesættelse af vedtægtens artikel 25, stk. 2, for så vidt som den anfægtede afgørelse ikke er tilstrækkelig begrundet
- tilsidesættelse af EF-traktatens artikel 233 samt tilsidesættelse af principperne om ligebehandling og om objektiv udvælgelse af ansøgerne, for så vidt som sagsøgerens præstation er blevet vurderet på andre betingelser og efter andre kriterier end dem, der gælder for andre ansøgere
- tilsidesættelse af princippet om »restitutio in integrum« og af ligebehandlingsprincippet, for så vidt som sagsøgeren under den første og tredje fase af den mundtlige prøve skulle redegøre for, og under den anden del af den anden fase skulle udtale sig om den videnskabelige udvikling, der var sket siden den oprindelige prøve
- tilsidesættelse af EF-traktatens artikel 233, for så vidt som medlemmerne af den nye udvælgelseskomité ikke havde tilstrækkeligt kendskab til spansk til at vurdere sagsøgerens kundskaber
- tilsidesættelse af princippet om »restitutio in integrum«, for så vidt som sammensætningen af den nye udvælgelseskomité ikke var så tæt mulig på sammensætningen af den oprindelige.

Sag anlagt den 5. maj 2003 af Cascades SA mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-161/03)

(2003/C 171/63)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 5. maj 2003 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Cascades SA, La Rochette (Frankrig) ved avocats Jacques Buhart og Pierre-M. Louis.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionen tilpligtes at erstatte sagsøgeren det tab, denne har lidt ved, at Kommissionen kun delvis har opfyldt Rettens dom af 28. februar 2002.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Under denne sag har sagsøgeren rejst krav om, at det fastslås, at Kommissionen ifalder ansvar uden for kontraktforhold ved ikke fuldt ud at have opfyldt Rettens dom af 28. februar 2002 ⁽¹⁾, som blev afsagt efter at være blevet hjemvist fra Domstolen, og hvorved den bøde, der blev pålagt sagsøgeren i henhold til beslutning 94/601/EF om en procedure i henhold til EF-traktatens artikel 85 (IV/C/33.833 — karton) ⁽²⁾ blev nedsat.

Sagsøgeren gør gældende, at Kommissionen er forpligtet til at erstatte forfaldne renter af forskellen mellem den betalte bøde og den endeligt af Retten i Første Instans fastsatte bøde tillige med sagsomkostningerne, som parterne efter fælles overenskomst har fastsat til 50 000 EUR. Kommissionen er forpligtet til at erstatte dette tab som følge af sit ansvar uden for kontraktforhold.

⁽¹⁾ Sag T-308/94, Cascades SA mod Kommissionen, Sml. II., s. 813.

⁽²⁾ EFT L 243 af 19.9.1991, s. 1.

Sag anlagt den 30. april 2003 af Pascal Millot mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-162/03)

(2003/C 171/64)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 30. april 2003 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Pascal Millot, Bruxelles, ved advocats Sébastien Orlandi, Albert Coolen, Jean-Noël Louis og Étienne Marchal, og med valgt adresse i Luxembourg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens afgørelse af 6. maj 2002 om endelig indplacering af sagsøgeren i lønklasse A7, løntrin 3, annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren blev ansat som tjenestemand på prøve den 1. august 2001 og blev midlertidigt indplaceret i lønklasse A7, løntrin 1. Sagsøgeren indgav en ansøgning om indplacering i en højere lønklasse. Denne ansøgning blev afslået.

Til støtte for sit søgsmål har sagsøgeren gjort gældende, at der foreligger en tilsidesættelse af tjenestemandsvedtægtens artikel 31, stk. 2, idet Kommissionen ikke har taget hensyn til tjenestens særlige behov. Sagsøgeren har endvidere gjort gældende, at ansættelsesmyndigheden har anlagt et åbenbart urigtigt skøn.

Sag anlagt den 12. maj 2003 af Sergio Rossi S.p.A. mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)

(Sag T-169/03)

(2003/C 171/65)

(Processprog: italiensk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 12. maj 2003 anlagt sag mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) af Sergio Rossi S.p.A. ved advokat Alessandro Ruvo. Den anden part i sagen for appelkammeret var Sissi Rossi s.r.l.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

Det fastslås, at der er risiko for forveksling af de pågældende varemærker med hensyn til alle de varer, der henvises til, og den i sagen anfægtede afgørelse annulleres.

- Subsidiært fastslås det, at de omhandlede varemærker er uforenelige med hinanden for så vidt angår »dametasker« og »damesko«, og det fastslås, at der er lighed mellem sådanne varer.
- Harmoniseringskontoret tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Ansøger om EF-vare-mærket:	Sissi Rossi S.r.l.
EF-varemærket, der søges registreret:	Ordmerket »SISSI ROSSI« — ansøgning nr. 837.906 for varer i klasse 14, 18, 25 og 26.
Indehaver af det i indsigelsessagen påberåbte varemærke eller tegn:	Sagsøgeren.
Det i indsigelsessagen påberåbte varemærke eller tegn:	Det italienske mærke nr. 553.016 og det internationale mærke nr. 577.643, »MISS ROSSI«, for varer i klasse 25 (damesko).
Indsigelsesafdelingens afgørelse:	Indsigelsen taget til følge og afslag på registreringsansøgningen.
Appelkammerets afgørelse:	Klagen imødekommet og annullation af indsigelsesafdelingens afgørelse.
Søgsmålsgrunde:	Der er risiko for forveksling på grund af en antagelse om forbindelse, og der er lighed mellem varemærket, der er ansøgt om registrering af, og det i indsigelsessagen påberåbte varemærke (artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning nr. 40/94).

Sag anlagt den 14. maj 2003 af British American Tobacco (Investments) Limited mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-170/03)

(2003/C 171/66)

(Processprog: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 14. maj 2003 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af British American Tobacco (Investments) Limited, London, Det Forenede Kongerige, ved lawyer S. Crosby.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens afslag på at give sagsøgeren aktindsigt i nærmere angivne dokumenter, som anmodet om i sagsøgerens genfremsatte begæring af 17. januar 2003, annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger i henhold til artikel 87 i Rettens procesreglement.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Det sagsøgende selskab i den foreliggende sag anfægter Kommissionens afslag på at give det indsigt i nærmere angivne dokumenter vedrørende klassifikation af ekspanderet tobak til told- og punktafgiftsformål. Det sagsøgende selskab har i den forbindelse understreget, at det er af vital betydning for det at vide, hvorfor en bestemt vare — ekspanderet tobak — behandles som røgtobak i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 5, stk. 1, i direktiv 95/59/EF af 27. november 1995 om forbrugsbeskatning af forarbejdet tobak bortset fra omsætningsafgift ⁽¹⁾, og således behandles som et produkt, der pålægges punktafgift. Sagsøgeren er af den opfattelse, at varen er et mellemprodukt, der ikke kan ryges i uforarbejdet stand, og som derfor ikke skal pålægges punktafgift. Sagsøgeren har fremhævet, at der ikke er blevet offentliggjort nogen afgørelse, der løser problemet, og som begrunder den valgte klassifikation.

Hvad angår to af de documentsamlinger, som sagsøgeren har anmodet om at få aktindsigt i (en komplet samling fra Toldsamarbejdsrådet vedrørende klassificering af ekspanderet tobak til toldkvalifikationsformål og alle lister over mødedeltagere fra alle møder i Udvalget vedrørende punktafgifter, eller i ethvert andet relevant udvalg, hvor definitionen på »røgtobak« er blevet diskuteret), har sagsøgeren anført, at Kommissionen har tilsidesat artikel 8, stk. 1 og 2, i forordning (EF) nr. 1049/2001 ⁽²⁾, idet den ikke har behandlet sagsøgerens begæring inden for den foreskrevne tidsfrist herfor.

For så vidt angår de fuldstændige mødereferater af alle møderne vedrørende punktafgifter eller af ethvert andet relevant udvalgs møder, hvor definitionen på »røgtobak« er blevet diskuteret, herunder fuldstændige mødereferater af diskussioner vedrørende andre dagsordenspunkter, har sagsøgeren gjort gældende, at Kommissionen ved det anfægtede afslag:

- har anvendt proportionalitetsprincippet på fejlagtig måde. Navnlig har Kommissionen ikke gjort noget forsøg på uformelt sammen med sagsøgeren at nå frem til en rimelig løsning, jf. artikel 6, i forordning (EF) nr. 1049/2001

- ikke har tillagt det sagsøgende selskabs interesse i at modtage den dokumentation, som det har anmodet om, passende vægt.

Sagsøgeren kan heller ikke acceptere Kommissionens påstand om, at medlemsstaterne skulle have været hørt for så vidt angår de indlæg, som de ifølge mødereferaterne var fremkommet med. Sagsøgeren er af den opfattelse, at medlemsstaterne i henhold til artikel 4, stk. 4, i forordning (EF) nr. 1049/2001 kun skal høres, når det er uklart, om der skal gives oplysninger om et dokument eller ikke. Endvidere træffes den endelige afgørelse af, om et dokument skal udleveres eller ikke, af Kommissionen, og afgørelsen skal begrundes, og det skal klart fremgå, om den falder ind under en af de undtagelser, der er fastsat i forordningen om aktindsigt.

(¹) EFT L 291 af 6.12.1995, s. 40.

(²) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1049/2001 af 30.5.2001 om aktindsigt i Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter (EFT L 145 af 31.5.2001).

Sag anlagt den 19. maj 2003 af New Look Limited mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)

(Sag T-171/03)

(2003/C 171/67)

(Processprog: spansk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 19. maj 2003 anlagt sag mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) af New Look Limited, Weymout Dorset (Det Forenede Kongerige), ved advokaterne Rosalía Ballester og Gabriel Marín, i henholdsvis Valencia og Alicante.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Afgørelse truffet den 15. april 2003 af Første Appellkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) i sag R19/2003-1 annulleres.
- Harmoniseringskontoret tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Ansøger om EF-varemærket: Sagsøgeren.

EF-varemærket, der søges registreret: Figurmærket NLCollection — ansøgning nr. 1082809 for varer i klasse 25 (Beklædningsartikler, fodtøj og hovedbeklædning).

Indehaver af det i indsigelsessagen påberåbte varemærke eller tegn: NAUOVER SA

Det i indsigelsessagen påberåbte varemærke eller tegn: Figurmærket NL som EF-varemærke (nr. 13417) og spansk varemærke (nr. 1329084).

Indsigelsesafdelingens afgørelse: Indsigelsen forkastes.

Appelkammerets afgørelse: Indsigelsesafdelingens afgørelse annulleres, og indsigelsen tages til følge for så vidt angår EF-varemærke nr. 13417.

Søgsmålsgrunde: Urigtig anvendelse af artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 40/94 (risiko for forveksling).

Sag anlagt den 19. maj 2003 af Anne Geddes mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)

(Sag T-173/03)

(2003/C 171/68)

(Processprog: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 19. maj 2003 anlagt sag mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) af Anne Geddes, Auckland (New Zealand), ved solicitor G. Farrington.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Afgørelse truffet den 13. februar af Fjerde Appelkammer ved Kontoret for Harmonisering i Det Indre Marked (Varemærker og Design) i sag R 839/2001-4 annulleres.
- Harmoniseringskontoret tilpligtes at henvise EF-varemærkeansøgning nr. 1864107 til undersøgelsesafdelingen til fornyet behandling.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

EF-varemærket, der søges registreret:	Ordmærket »NURSERYROOM« — ansøgning nr. 1864107.
Varer eller tjenesteydelser:	Varer i klasse 16, 18, 21, 25 og 28 (bl.a. bøger, tøj, plyslegetøj).
Den til appelkammeret påklagede afgørelse:	Undersøgerens afslag på registrering.
Appelkammerets afgørelse:	Afslag på klagen.
Søgsmålsgrunde:	Urigtig anvendelse af artikel 7, stk. 1, litra c), i forordning (EF) nr. 40/94 ⁽¹⁾ .

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 40/94 af 20.12.1993 om EF-varemærker (EFT 1994 L 11, s. 1).

Sag anlagt den 21. maj 2003 af Auna Operadores de Telecomunicaciones, S.A., Retecal Sociedad Operadora de Telecomunicaciones de Castilla y León, S.A., Euskaltel, S.A., Telecable de Asturias, S.A. (selskab, der er stiftet efter fusionen af Telecable de Avilés, S.A., Telecable de Oviedo, S.A. og Telecable de Gijón, S.A.), R. Cable y Telecomunicaciones Galicia, S.A. og Tenaria, S.A. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-180/03)

(2003/C 171/69)

(Processprog: spansk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 21. maj 2003 anlagt sag mod Kommissionen for De

Europæiske Fællesskaber af Auna Operadores de Telecomunicaciones, S.A., Barcelona (Spanien), ved abogados Antonio Creus Carreras og Natalia Lacalle Mangas, Retecal Sociedad Operadora de Telecomunicaciones de Castilla y León, S.A., Boecilli, Valladolid (Spanien), Euskaltel, S.A., Zamudio, Bizkaia (Spanien), Telecable de Asturias, S.A. (selskab, der er stiftet efter fusionen af Telecable de Avilés, S.A., Telecable de Oviedo, S.A. og Telecable de Gijón, S.A.), Oviedo (Spanien), R. Cable y Telecomunicaciones Galicia, S.A., La Coruña (Spanien), og Tenaria, S.A., Cordovilla, Navarra (Spanien), ved abogado José Mª Jiménez Laiglesia.

Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens beslutninger af 14. marts 2003 annulleres, for så vidt som Kommissionen ikke anser aftalen af 29. januar 2003 for at give anledning til en ny sammenslutning af fællesskabsdimension.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgerne i denne sag har anfægtet Kommissionens beslutninger af 14. marts 2003, hvorved den henlagde de klager, som sagsøgerne havde indgivet i forbindelse med en aftale indgået mellem selskaberne Sogecable og Telefónica den 29. januar 2003, der efter sagsøgernes opfattelse udgør en ny sammenslutning af fællesskabsdimension i forhold til den, der tidligere er blevet anmeldt den 3. juli 2002, hvor undersøgelsen heraf ved afgørelse af 14. august 2002 blev henvist til de nationale myndigheder ⁽¹⁾.

Ifølge sagsøgerne indeholder den omtalte aftale af 20. januar en mulighed, der oprindeligt var udelukket, for at Telefónicas endelige kapitalinteresse i Sogecable (de 23 %) overstiger andelen for de deltagere i selskabet, der udgør referencegrundlaget. Det er ligeledes fastsat, at Telefónica skal give afkald på de stemmerettigheder og andre politiske rettigheder, der kan udledes af den andel, der overstiger Prisa og Groupe Canal+'s andel i Sogecable. På den anden side forbliver Telefónica aktionær i Sogecable under gennemførelsen af fusionen. Med henblik på at støtte integrationen af platformene har Prisa, Groupe Canal+ og Telefónica indgået en aftale om at indskyde en ansvarlig lånekapital på 50 mio. hver med en løbetid på ti år. Der blev ligeledes indgået aftale om, at Sogecable skal tilbyde sine aktionærer at få del i et efterstillet lån på 175 mio.

EUR, hvor Telefónica stiller sikkerhed for hele beløbet. Endelig har parterne aftalt, at deres passiver på 425 henholdsvis 705 mio. EUR før fusionen ikke må overstige et maksimum på 1 130 mio. EUR.

Sagsøgerne har til støtte for deres påstande anført, at de anfægtede beslutninger indeholder åbenbare forkerte vurderinger af de påtalte forhold. De finder ligeledes, at Kommissionen har handlet uden den fornødne omhu, idet den ikke har foretaget en fuldstændig analyse af de faktiske omstændigheder. Endvidere har Kommissionen tilsidesat lighedsprincippet, for så vidt som den ikke anvender det samme kriterium, som den har anvendt i andre nyere sager, hvor den fandt, at der skulle ske en ny anmeldelse.

Endelig har sagsøgerne gjort gældende, at der foreligger magtfordrejning fra Kommissionens side.

⁽¹⁾ Sag T-346/02, Cableuropa m.fl. (EFT C 19 af 25.1.2003, s. 40), og sag T-347/02, Aunacable m.fl. (EFT C 19 af 25.1.2003, s. 40).

Slettelse af sag T-253/01 ⁽¹⁾

(2003/C 171/70)

(Processprog: engelsk)

Ved kendelse af 30. april 2003 har formanden for Fjerde Afdeling ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans besluttet, at sag T-253/01, UPS Europe NV/SA mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, skal slettes af registeret.

⁽¹⁾ EFT C 31 af 2.2.2002.

Slettelse af sag T-24/03 ⁽¹⁾

(2003/C 171/71)

(Processprog: italiensk)

Ved kendelse af 30. april 2003 har formanden for Første Afdeling ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans besluttet, at sag T-24/03, Antonio Aresu mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, skal slettes af registeret.

⁽¹⁾ EUT C 70 af 22.3.2003.

III

(Oplysninger)

(2003/C 171/72)

Domstolens seneste offentliggørelse i *Den Europæiske Unions Tidende*

EUT C 158 af 5.7.2003

Liste over tidligere offentliggørelser

EUT C 146 af 21.6.2003

EUT C 135 af 7.6.2003

EUT C 124 af 24.5.2003

EUT C 112 af 10.5.2003

EUT C 101 af 26.4.2003

EUT C 83 af 5.4.2003

Teksterne er tilgængelige i:

EUR-Lex: <http://europa.eu.int/eur-lex>CELEX: <http://europa.eu.int/celex>
